

Antiohija

maj/jun 2017.

broj 147

ISUS SVJETLO SVIJETA

Ja sam svjetlost svijeta. Ko ide za mnom,
neće hodati u tami, nego će imati
svjetlost života.

**Molite se u Duhu u svakoj
prilici svakovrsnim molit-
vama i molbama, i radi toga
uvek istrajno bdite i molite
se za sve svete.**

EFESCIMA 6:18

MOLITVA KINESKOG HRIŠĆANINA

*Gospode,
probudi svoju Crkvu
i počni od mene.*

*Gospode,
daj da svuda
zavlada mir
i počni od mene.*

*Gospode,
daj svoju ljubav
i istinu svim ljudima
i počni od mene.*

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim priložima pomogli:

Hrišćanska misija „Syloam“ iz Silbaša

Ljubomir T. iz Srpcā

Jugoslovenska pentekostna crkva iz Geteborga

Porodica Radosavljević iz Zaklopaće

Izdaje: Evanđeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Baranjuka | Telefon/SMS: +387 (0)63 335 931

Adresa: Antiohija, Poštarski Jah 15, 7802 Baranjuka, RS/BiH | E-mail: bdi@blic.net

Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn Baranjuka

Stampa: 909, Subotica | Tiraž: 1000 primeraka

PRIČA O DVA ZRNA

„Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod.

Ko ljubi svoj život, izgubit će ga. A ko mrzi svoj život na ovojme svijetu, sačuvaće ga za život vječni.”

Jovan 12,24-25

Dva zrna nađoše se jedno do drugoga na plodnom tlu u vrijeme jesenje sjetve. Prvo zrno reče:

„Želim rasti! Želim pustiti korijenje u zemlju ispod sebe i ojačati, tako da mi klica jednog dana probije zemljinu površinu. Želim razviti nježne pupoljke kao zastave i najaviti dolazak proljeća. Želim na licu osjetiti sunčevu toplinu i blagoslov jutarnje rose na svojim laticama!”

I to zrno poče da raste.

Drugo zrno reče:

„Kakva li me sudbina snašla! Bojim se. Ako pustim korijenje duboko ispod sebe, ko zna što me sve čeka u tom mraku. Ako prokrčim put kroz zemlju iznad sebe, mogu uživati nježnim iz-

dancima... Ako pustim klice, može ih vidjeti puž i pojesti. Otvorim li cvjetove, može me i dijete iščupati. Ne, čekaću sigurnije vrijeme.”

I to zrno ostade čekajući.

Početakom proljeća došla je kokoš i čeprkala po zemlji tražeći hranu. Pronašla je zrno koje je čekalo i pozobala ga.

Bruno Ferrero

ISUSOV DODIR

"I uzevši za ruku slepoga..."

Marko 8:23

Jedan moj prijatelj pati od jake glavobolje. Jednog dana je otkrio sliku, koju je, na naš stih, naslikao slikar Vilhelm Štajnha-uzen. Na slici vidimo slepog čoveka. Obe ruke diže kao vojnik, koga upravo zarobljavaju. Potpuno se predao u Isusove ruke. Najinteresantnije je kako je slikar na slici dirljivo prikazao lice slepog čoveka. Kao da smo na njemu videli sva razočaranja i muke njegovog života. Na ovoj jadroj, namučenoj glavi leži sada ruka Isusa Hrista. Ovo polaganje ruke na glavu slepog čoveka izražava beskrajno smilovanje, neizmernu ljubav i bogatstvo utehe.

Moj prijatelj je ovu sliku okacio na zid suprotno od svoje postelje. Svako jutro, prvo bi video Spasiteljevu ruku, na glavi jadnika.

Moj prijatelj mi je rekao: "Upravo tako radi živi Gospod Isus sa mnom. Stavlja ruku na moje bolesno čelo i govori mi kao apostolu Pavlu: *Neka ti je dosta moja milost, jer je moja*

moć u slabosti savršena. Osećam Njegovu ruku, koja je zbog mene bila pribita na krst. I On mi potvrđuje: Ne boj se, jer ja sam te iskupio, pozvao sam te po imenu, moj si ti. Položio je svoju ruku na mene i daje mi sigurnost govoreći: Došao sam da imaš život i bogatstvo. Oduzirna sav očaj iz moga srca, kada mi tiho govori: Ne boj se, samo veruj."

Njegova blizina rasteruje strah i donosi srcu mir.

Gospode, zahvaljujem Ti što sa svojim postupakom milostivo.

Amin.

Wilhelm Busch

7 POTREBA SVAKE SUPRUGE

Ron Edmondson je iskusan hrišćanski bračni savjetnik koji je proveo godine u radu s bračnim parovima koji su prolazili kroz krize bračnog života. Svoje dugogodišnje iskustvo sažeo je u dva teksta koja obrađuju sedam glavnih potreba muža i žene. U prethodnom broju smo objavili potrebe muževa, a u ovom broju potrebe supruge.

Ljubav

U Poslanici Efescima 5,25 je zapisano: „Muževi, ljubite svoje žene kao što je Hrist ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti, očistivši je u kupelji vode uz riječ.” Muškarci, volite li svoje žene više od svega ostalog (nakon Hrista); više od posla, hobija, vaših prijatelja, porodice, pa čak i djece?

Pažnja

Žene žele da ih slušamo i da je muškarcima stalo do onoga što imaju da kažu. Slušate li svoje

žene? Potvrđujete li to vašim djelima?

Zaštita

Žene žele da njihovi muževi štite porodicu; ne samo od čudnih zvukova po noći, nego od svih prijetnji društva. Štitite li svoju porodicu od svega što joj prijete?

Sigurnost/odanost

Žena želi da bude sigurna da će muževi ostati s njom zauvijek. Može li vam zaista vjerovati da je nećete prevariti?

Vrednovanje

Žene žele da ih muškarci vrednuju više zbog onoga što jesu, nego zbog onoga što čine. Jeste li joj spremni reći da ju cijenite? Dajete li joj često komplimente?

Saosjećanje

Činjenica je da će muškarci i žene reagovati drugačije na određenu situaciju. Moguće je da će prije zaplakati te emotivnije proživljavati određene stvari. Osim toga, žele malo romantike u braku. Zato bi muževi trebalo da budu nježniji, ljubazniji i romantičniji. Jeste li strpljivi sa

ženama, dopuštate li joj da procesuirati stvari na drugačiji način? Jeste li romantični?

Partnerstvo

Žene ne žele same činiti određene stvari. One žele saradnju u odgajanju djece i odlučivanju oko kućanskih stvari. Žele nekoga ko će živjeti s njima u punom smislu te riječi, a ne život dviju odvojenih osoba u istom domaćinstvu. Pronalazi li vaša supruga takvog partnera u vama?

Ron Edmondson

www.ronededmondson.com

N A BRDU BOŽIJEG PROVIĐENJA

Jedan moj prijatelj, slikar, zaželio mi je pokloniti svoje umjetničko djelo. Pitao me: „Šta želiš da bude na slici?“

Odgovorio sam mu: „Staza koja vodi prema vrhu planine.“ Šta misliš, zašto sam poželio sliku s tim motivom, iako nisam ljubitelj planinarenja? Ta me slika podsjeća na brdo Božjeg providjenja i na stazu kojom je hodio Avraam.

U prvoj knjizi u Bibliji, u knjizi Postanja, upoznajemo Avraama i Saru, muža i ženu, koji nisu

mogli dobiti dijete. Avraam je živio nomadskim životom, putujući iz jednog mjesta u drugo. Bio je čovjek vjere, poslušan Božjem vodstvu, i uprkos nepovoljnim okolnostima, oslanjao se na obećanje da će Bog od njega podići velik narod. I zaista, tek nakon mnogo godina čekanja, u poodmakloj dobi, Avraam i Sara su dobili dijete - Isaka.

U svojoj poslanici koju je napisao i uputio crkvi u Rimu, apostol Pavle je snažno

naglasio veličinu i nepokolebljivost Avraamove vjere. On je napisao:

„Avraam, protiv svake nade, oslonjen na Nadu, povjerova, da tako postane ocem mnogih naroda... On promotri obamrlost svoga tijela – bijaše mu blizu sto godina – i obamrlost Sarina krila, i ne pokoleba se u vjeri.“

(Rimljanima 4:18,19)

Kada je Avraam imao sto godina, dugoočekivani potomak se rodio. Stari roditelji su se zasigurno osjećali ushićeno i radosno, jer se protiv svake ljudske nade, ostvarila Nada, koju je Bog poticao i podupirao. U ljudskim se očima dogodilo čudo. Trenutak slavlja i sreće je konačno došao.

Misliš li da je tu kraj priče? Poslije ovakvog razvoja događaja, ja bih odahnuo i rekao: *„Kako je lijepo da su Avraam i Sara pod stare dane, u miru i tišini, mogli uživati srećne trenutke!“* Ipak se dogodilo nešto nevjerovatno. Jednako nevjerovatno kao i samo rođenje djeteta. Isak je bio još u dječjačkoj dobi, kad je Avraamu od Boga stigla zaprepašćujuća zapovijest. U knjizi Postanja, na samome početku 22. poglavlja,

nailazimo na riječi koje je Bog uputio Isakovom ocu:

„Uzmi svoga sina, jedinca svoga Isaka koga ljubiš, i pođi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati.“

(Postanje 22:2)

Avraam je zasigurno, nakon primanja ove poruke, stajao nijem od boli, uzdrman i potresen, ali idući biblijski stih počinje sa:

„Ujutro Avraam porani...“

(Postanje 22:3)

Da, Avraam se već iduće jutro s Iaakom i dvojicom svojih slugu zaputio prema odredištu. Možda se pitaš kako je moguće da je dobri Bog tako nešto zatražio od Avraama? Vjerujem da je Bog ovime htio pokazati samo dio svoje boli, dok je spremao svoga Sina na put prema krstu.

U podnožju brda, Avraam je ostavio slugu. Sa sinom je krenuo prema vrhu. Isak tada nije bio ni svjestan toga što se trebalo dogoditi. Nosio je drva za žrtvu paljenicu, ne znajući da upravo on treba da bude žrtvovan. Kada su stigli na mjesto, koje im je Bog označio,

Avraam je podigao žrtvenik i naslagao drva na njega. Svezao je svoga sina i položio ga na žrtvenik. U potpunosti je bio poslušan Božjoj naredbi. Uzeo je i nož u ruku. U tom trenutku, kada zastaje dah, nebo se oglasilo. Avraam je začuo glas anđela Božjeg, koji je povikao:

„Avraame! Avraame!“

(Postanje 22:11)

Čim se Avraam odazvao, anđeo je nastavio:

„Ne spuštaj ruku na dječaka - reče - niti mu što čini! Sad, evo, znam da se Boga bojiš, jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga.“

(Postanje 22:12)

Avraam je podigao oči i opazio u blizini ovna – kako se

zapleo u grmlje. Shvatio je da je Bog još jednom napravio čudesan zahvat u njegovome životu. Prinio je ovna kao žrtvu paljenicu umjesto svoga sina Isaka. Avraam je prozvao to mjesto „*Gospod se brine.*“

Budući da je Bog providio drugu žrtvu, sin mu je bio spašen. Kada su govorili o tom mjestu, ljudi tog vremena bi rekli:

„Na brdu Božjega providenja.“

(Postanje 22:14)

Možda i ti hodaš stazom boli. Tvoja kušnja ne mora biti velika poput Avraamove, no – „*bol je bol*“, kako kaže jedan pjesnik. Možda je tvoje srce ispunjeno tugom, a oči su ti u suzama. Ako je tako, želim te podsjetiti na Avraama. On je u

punoj poslušnosti prema Božjoj zapovijesti, naredno jutro poranio i pošao prema udaljenom brdu. Kada se uspeo na brdo i doživio nebesku intervenciju, shvatio je da to neće biti mjesto duboke boli i očaja, već mjesto Božje providnosti. Isus je umro na krstu za grijeh ljudi, upravo da bi ti imao priliku za novi život, i da bi umjesto brda grijeha, očaja i tame, imao svoje brdo Božjeg providenja. Stoga te ohrabrujem da prihvatiš životne izazove, makar oni vodili stazom boli.

Imao sam 22 godine. Živio sam na selu u nesređenoj obitelji. Moj je tata bio dobar čovjek kada je bio u trijeznom stanju. U pijanom je stanju bio nepodnošljiv. Iz sve snage i bez razloga je vikao na moju majku, prijetio joj i dovodio je skoro do sloma živaca. Ponekad bih se zatvorio u sobu i ćutao. Drugi put bih uletio u svađu i još je više pojačao. I majci, i sestri, i meni je bilo neizdrživo, ali, nismo znali šta da učinimo. Da time se moralo živjeti. Sve do jednog dana, kada je moja majka, sva uplašena, utrčala k meni u sobu. U suzama mi je saopštila: „Znaš šta, dijete moje, polako spakuj stvari. Sutra ćemo otići bilo gdje. Ja to više ne mogu

podnositi. On se nikada neće popraviti.“

Za mene je to bio šok. Bio sam zatečen: morao sam sve ostaviti i poći. Mislio sam da je to najgore što se može dogoditi. Strašno mi je bilo krenuti u nepoznato. Lutali smo iz jednog mjesta u drugo. U početku smo po cijeli dan i po hladnom vremenu radili na raznim imanjinama, poput branja kukuruza, ne bismo li zaradili za život. Na kraju smo dospjeli u Zagreb, gdje su nam rođaci pomogli da se snađemo. U tim prvim mjesecima i godinama neizvjesnosti, boli, plača i tuge, teško je bilo predvidjeti da će neko dobro proizići iz našeg bijega. Ali, danas, nakon mnogo godina od tih događaja, s punim uvjerenjem mogu reći: staza boli dovela nas je do brda Božjeg providenja. Bog je učinio nešto, mene i majku je zaštitio od toga da nam stradaju živci, a pružio nam je i priliku za novi život u Gospodu Isusu Hristu. Naučio sam da Gospod proviđa, kako za moje materijalne, tako i za moje duhovne potrebe.

Danas znam da ako živim u iskrenom predanju Bogu, svaka staza vodi na brdo Božjeg providenja.

Stoga i tebe pozivam da uzmeš Bibliju u ruke. Pročitaj još jednom ovaj događaj iz Avraamova života. Podigni oči prema brdu Božjeg providenja. Poput psalmiste, koji je pjevao:

„K brdima oči svoje uzdižem: odakle će mi doći pomoć? Pomoć je moja od Gospoda koji stvori nebo i zemlju.“

(Psalam 121:1)

Podigni oči prema nebu. Hrist je umro na krstu umjesto tebe, da bi to brdo na kome se dogodilo njegovo raspeće, postalo brdo Božjeg providenja za tebe. Kao i Avraama, Bog nas poziva na predanje. Bez predanja, brod Božjeg providenja,

ostaće zauvijek u magli. Ali s predanjem Bogu, kad god se nađem u kušnji ili pod teretom svakidašnjih izazova, svoje oči upirem prema Gospodu Isusu Hristu i kažem s pouzdanjem: „Koliko god da mi je teško u srcu, koliko god da me u ovom trenutku srce boli, vjerujem da to samo hodim stazom, koja vodi na brdo, i to brdo Božjeg providenja, mjesto na kojem ću osjetiti Božju ruku pomoći...“

Neko je rekao: „Neke planine Bog je postavio u tvom životu zato da bi te kroz njih mogao blagosloviti.“ Stoga nemoj da kloneš : Bog provida.

Vlado Pšenko, Vukovar

TEORIJA I PRAKSA

Jedan mladi, neoženjeni propovednik, koji je tek diplomirao, propovedao je poruku pod naslovom: „Pravila za odgajanje dece“.

Posle nekog vremena se oženio i postao je otac. Kada je ponovo trebalo da propoveda istu propoved, on joj je promenio naslov u „Saveti za odgajanje dece“.

Kada su njegova deca postala tinejdžeri, on je odlučio da prestane sa propovedanjem na tu temu.

PRIJAVA ZA POSAO

Jedan mladić je otišao u veliku kompaniju da se prijavi za posao na važnoj poziciji.

On je prošao prvi intervju, ali je od njega zatraženo da se sastane sa direktorom radi konačnog intervjua. Direktor je pogledao njegovu odličanu biografiju, a zatim ga je pitao:

– Da li ste primali stipendiju za vreme školovanja?

Momak je odgovorio odrično.

– Da li vam je vaš otac platio studije?

Mladić je ovaj put odgovorio potvrdno.

– Gde radi vaš otac?

– Moj otac je kovač.

Direktor je tada zamolio mladića da mu pokaže svoje ruke.

On je pokazao par mekih i nežnih ruku.

– Da li ste ikada pomagali svojim roditeljima u poslu?

– Nikada, moji roditelji su samo želeli da učim i čitam knjige. Osim toga, moj otac je mnogo bolji u svom poslu nego ja.

Direktor je tada rekao:

– Imam jedan zahtev za vas. Kada odete kući danas, idite i operite ruke svog oca, a zatim ujutru ponovo dođite kod mene.

Mladić je imao osećaj da ima velike šanse da dobije posao.

Kada se vratio kući, pitao je svog oca da li može da opere njegove ruke.

Otac se osećao pomalo čudno, ali i srećno, pa je pustio je svog sina da mu opere ruke.

Mladić je malo po malo prao očeve ruke. Bio je to prvi put da je primetio da su ruke njegovog oca naborane i pune ožiljaka. Neke modrice su bile toliko bolne da su njegove ruke zadrhtale kada bi ih dodirnuo.

Bio je to prvi put da je mladić shvatio šta znači kada par ruku radi svakog dana da bi mogao da plati za njegovo školovanje. Modrice na rukama njegovog oca su bile cena za njegovo školovanje i njegovu budućnost.

Nakon što je oprao očeve ruke, mladić je u tišini počeo da čisti i sređuje očevu radionicu. Te noći, on i njegov otac su pričali do kasno.

Narednog jutra, momak je ponovo posetio direktora. Direktor je primetio suze u očima mladića kada ga je upitao:

– Možete li mi reći šta ste uradili i šta ste naučili juče kod kuće?

Momak je odgovorio:

– Oprao sam očeve ruke, a nakon toga sam očistio radionicu.

– Sada znam da bez pomoći roditelja ne bih postao ono što sam danas. Pomažući svom ocu, shvatio sam koliko je teško on radio zbog mene. Shvatio sam koliko je važno i vredno pomagati porodici.

Direktor je rekao:

– To je ono što tražim kod svojih radnika. Želim da zaposlim nekoga ko zna da ceni pomoć drugih i ko ne stavlja novac na prvo mesto. Primljeni ste!

Dete koje se mazi i pazi i kome se daje sve što poželi obično razvija takav mentalitet da misli da ima pravo na sve i uvek sebe stavlja na prvo mesto, ignorišući napore svojih roditelja. Takav pristup ni na koji način ne pomaže deci.

Možete pružiti svom detetu velike i skupe stvari, ali postavajte se da ono nauči i šta znači ribati pod ili farbati zid.

Naučite ga da treba da opere sudove nakon obroka, ali ne zato što nemate novca da unajmite nekog ko će to uraditi umesto njega, već zato što mora da shvati vrednost rada.

O LJUBAVI

Najvažnija stvar koju možemo uraditi kao hrišćani jeste da volimo Boga i ljude. Pre nego što zavolimo bilo koga, moramo prvo primiti Božiju ljubav. Ne možemo dati nekome nešto što sami nemamo. Da li stvarno znate kako vas Bog voli? Jedna stvar je kada *shvatite* da je Bog ljubav i da vas voli, ali sasvim druga je *iskusiti* Njegovu ljubav na sebi. Ono u šta verujemo počinje kao misao i baš kao što nam u Pričama 23:7 piše: „*Jer je on kao i misli duše njegove.*“ Volim to reći na ovaj način. Gde um ide, čovek ga prati. Ako želimo započeti dublji odnos sa Bogom, dobro mesto za početak je meditacija na istini koja je zasnovana na Božijoj Reči. Bog me voli bezuslovno.

ISTINA U VEZI BOŽIJE LJUBAVI

Pre mnogo godina, kada sam se spremala javno izlagati svoju prvu poruku, osetila sam u srcu kako mi Bog govori da ljudima treba da kažem koliko ih On voli. Na početku nisam bila uzbuđena zbog toga, jer mi se to činilo previše prosto, tako da sam rekla Bogu: „Oni to već znaju. Ne želim ih učiti lekcije iz nedeljne škole.“

Bog mi je pokazao da mnogo ljudi nema pojma koliko ih Bog u stvari voli, jer da znaju, ponašali bi se potpuno drugačije nego što se sada ponašaju. Božija ljubav je predivna.

Prva Jovanova 4:16 nam govori kako je Bog ljubav. U 18.

stihu piše: „U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah.“ Božija ljubav može da ukloni strah iz našeg života. To je lek koji leči svaku ranu u duši, slomljeno srce, bol zbog odbačenosti ili napuštenosti; bilo koji drugi bol koji se može iskusiti.

U Rimljanima 8:37 piše: „Ali, u svemu tome nadmoćno pobeđujemo kroz Onoga koji nas je zavoleo.“ Kada stvarno upoznamo Božiju ljubav, onda se ne treba plašiti pravljenja grešaka. Možemo hrabro zakoračiti u veri kako bismo uradili sve što On traži od nas. Znamo ko smo u Hristu i imamo pouzdanje da možemo sve kroz Njega. Bog nas voli sa svrhom. On nije zapeo sa vama, nie se zaglavio sa nama. On je nas odabrao!

U Efescima 1:4 piše: „U Njemu smo izabrani pre postanka sveta, da pred njim budemo sveti

i bez mane u ljubavi nas je predodredio.“ Kada znate da vas Bog voli osećate se vrednim, prihvaćenim i imate svrhu. Znae da su vaši gresi oprosteni i oslobođeni ste svake krivice i osude. Bez obzira šta uradite, možete uvek imati novi početak u Hristu.

Proučavajte stihove koji govore o Božijoj ljubavi i neka oni postanu vaša lična ispovest i proklamacija. Pogledajte se u ogledalu i recite naglas: „Bog me voli! On me je izabrao, u stvari odabrao me za sebe kako bih imao/la lični odnos sa Njim. Ja sam više nego pobednik, jer me On voli i Njegova savršena ljubav izbacuje sav strah iz moga života.“

VIŠE OD OSEĆANJA

Kao što sam pomenula i ranije, najvažnija stvar jeste da volimo jedni druge bezuslovno. Ljubav nije teorija niti leptirići u stomaku; ljubav nije naježena koža, već kako se ponašamo prema drugim ljudima. Početak ljubavi prema drugim ljudima je u našim mislima. Šta mislite o ljudima?

U 1. Korinćanima 13:4-7, možemo da pročitamo kako je ljubav strpljiva, dobra, ne

zavidi, ne hvališe se, ne pravi se važna... nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo... ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, sve štiti, veruje, svemu se nada i sve trpi.

Naša priroda naginje više ka sebičnosti, ali rešenje za prevazilaženje te sebičnosti i egocentričnosti jeste da stalno volimo i to proaktivno. Počnite sa svojim mislima i ispovedanjem: „Volim ljude i uživam da im pomazem.“

U Galatima 5:13 piše: „Vi ste pozvani na slobodu. Samo,

nemojte da vaša sloboda bude izgovor za telo, nego u ljubavi služite jedan drugome.“ Otkrila sam kada se fokusiram na druge i kada razmišljam o tome kako ih blagosloviti, imam mnogo više mira i radosti. Neka to bude vaš posao da stavite nekome osmeh na lice, učinite nešto što će poboljšati tuđi život. Verujte Bogu da će se pobrinuti za vas. Ako ostanete zauzeti u pomaganju drugima nećete imati vremena brinuti zbog sebe. Uživacete u životu punom ljubavi.

Joyce Meyer

Psalam 123

K Tebi podižem oči svoje, koji živiš na nebesima!
Kao što su oči slugama uprte u ruku gospodara njihovih, kao oči sluškinjine u ruku gospođe njene, tako su oči naše u Gospoda Boga našeg, dok se smiluje na nas.

Smiluj se na nas, Gospode, smiluj se na nas, jer smo se dovoljno nasitili sramote;
Dovoljno se nasitila duša naša ruga od ponositih, i sramote od oholih.

N IJE LI ČUDNO ?!

Nije li čudno kako nam se novčanica od dvadeset dolara čini velikom kada je dajemo u crkvi, a tako malom kada idemo u kupovinu?

Nije li čudno kako se dva sata čine predugim kada smo u crkvi, a tako kratkim kada smo na utakmici omiljenog košarkaškog tima?

Nije li čudno kako nam nedostaju reči kada smo u molitvi, ali kada pričamo sa prijateljima nemamo problema da nađemo reči?

Nije li čudno kako mislimo da je teško i dosadno čitati jedno poglavlje Biblije dnevno, ali zato je lako pročitati 100 strana nekog popularnog romana?

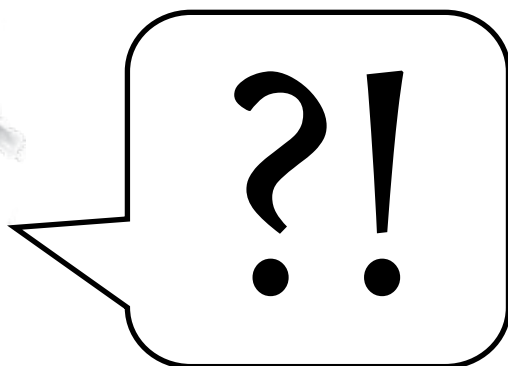
Nije li čudno kako svi hoće prva mesta na koncertima ili nekim sportskim događajima, a ipak sve će učiniti da sede u poslednjim redovima u crkvi?

Nije li čudno kako za neki događaj u crkvi moramo znati bar dve nedelje unapred da bismo mogli da ga uskladimo sa našim planovima, a kako lako prilagođavamo plan za bilo koje druge događaje u zadnjem momentu?

Nije li čudno kako je teško naučiti duhovne stvari i deliti ih sa drugima, a kako je lako naučiti, razumeti, širiti i ponavljati trač?

Preveo **Martin Tomić**, Ravno Selo

ŽENA SA TEČENJEM KRVI

Marko 5.25-34

Isus se sa učenicima vratio na u Galileju i tamo ga je dočekalo mnoštvo (stih 21). Među njima je bila žena koja je dvanaest godina bolovala od neizlječive bolesti. U stihu 26 piše da je posjetila mnogo ljekara i vjerovatno probala razne lijekove, ali ništa joj nije pomagalo. Nažalost, ova situacija je

poznata mnogima i danas, čak i pored velikog napretka medicine. Evandjelje nam kaže da je ova žena čula o tome kako Isus iscjeljuje ljude (stih 27) i to ju je ponukalo da dođe i pokuša od njega dobiti iscjeljenje.

Želim naglasiti koliko je važno da govorimo jedni drugima u crkvi, a i svim ljudima koje poznamo, o stvarima koje Bog

radi u našim životima. Svjedočanstvo o njegovim dobrim djelima, providanju, iscjeljenjima i slično, sve te stvari mogu u drugima probuditi vjeru i pomoći im da se okrenu Hristu, jer on je često jedini, a uvijek najbolji odgovor za sve probleme na koje možemo naići.

Isus je za ovu ženu bio posljednja nada. Nažalost, mi hrišćani ga često stavljamo na to (posljednje) mjesto kada se suočavamo sa poteškoćama. Mislim da je velikom broju vjernika prva reakcija na problem ta da prvo pokuša sve što je u njegovoj moći da tu situaciju ili potrebu riješi raspoloživim sredstvima, pa tek onda, ako sve to propadne, dođe u iskrenoj molitvi Bogu po pomoć.

Ko zna koliko bismo patnje, vremena, novca i mnogo čega drugog uštedjeli ako bismo uvijek prvo svoje probleme i potrebe donosili Isusu. Pod ovim ne mislim na mlaku molbu za blagoslov naših već „izmudrijanih“ planova i ideja, već na strpljivo čekanje na njegovo vodstvo prije nego što uopšte išta preduzmemo.

Pomenuta žena je prema Zakonu bila nečista, i učinila bi nečistim sve i svakoga koga bi

se dotakla (Levitski zakonik 15.25-27). Zbog toga je vjerovatno tokom godina bila i društveno izolovana. Vjerovatno nije bila izolovana u potpunosti, poput gubavaca, ali dovoljno da su ljudi izbjegavali njen dodir. Ona je odlučila da učini nešto ludo, da se progura kroz masu oko Isusa i dotakne ga vjerujući da će je to iscijeliti (stih 28). Rizikovala je zaista mnogo, bijes ljudi, možda i batine, ali nada koju je imala ju je činila spremnom da plati bilo kakvu cijenu za svoje iscjeljenje. Njena vjera je bila jača od svake prepreke.

U trenutku kada je dodirnula Isusa, krv je odmah prestala teći (stih 29). Ona je primila iscjeljenje a Isus je „izgubio“ nešto sile koja je donijela njegovo zdravlje u njen život (stih 30). Isus je zatražio da vidi ko ga je u toj gužvi dotakao, ne da bi vratio nešto što mu je uzeto, ne zato što je ljut ili uvrijeđen. On želi razgovarati sa ženom, on želi da ljudi oko njih čuju šta joj se desilo, da čuju njeno svjedočanstvo i budu privučeni k njemu. Ona u strahu, vjerovatno od kazne zbog toga što ga je „onečistila“ svojim dodiranjem, priča svoju priču pred masom ljudi (stih

33) i Isus dobija priliku da svima objavi veliku tajnu – vjera je ono što iscjeljuje (stih 34).

Nije toliko bitno koliko vjeru imaš. Čak i ako je tako mala kao što je zrno pijeska, bićeš spreman pokretati i premještati planine (Luka 17.5-6, Matej 17.20). Bitan je objekat tvoje vjere, da li vjeruješ u nešto ili u nekoga ko je zaista u stanju dati ono što i obećava.

Mase ljudi su vjerovali u komunizam, mnogi do te mjere da su doslovno davali svoje živote u raznim ratovima i revolucijama, kako se to kod nas znalo reći, „ginući sa pjesmom na usnama“. No, ideja u koju su toliko vjerovali se pokazala slabom, nesposobnom da „svakome da prema njegovim potrebama“. Za manje od jednog vijeka se jednostavno urušila sama od sebe.

Svjedoci smo kako ljudi u raznim religijama polažu veliku vjeru u svoje bogove, muče tijelo, odriču se mnogih stvari, ubijaju sebe i ubijaju druge, sve u velikom žaru da zadovolje objekte svoje vjere. Takođe, mnogi slijede „čudotvorne iscjelitelje“, razne „proroke“ i „proročice“, hodočaste na mjesta neke

navodne posebne mistične snage itd.

Svako od nas odlučuje gdje će smjestiti svoje povjerenje, i bez ikakve sumnje, primi ćemo upravo toliko koliko je sposoban dati taj objekt naše vjere. Hrišćani, vjerujemo da smo izabrali dobro, najbolje, bez obzira šta ko oko nas govorio. „Ko god vjeruje u Njega, neće se razočarati“ (Rim. 10.11).

Nijedna ideja, ni jedan prorok, ni jedan bog nije učinio za svoje ono što je Hrist uradio za nas, i sve to dok smo još bili njegovi neprijatelji (Rim. 5.1-11). Šta će nam, onda, uskratiti sada? Providanje? Sigurnost? Zaštitu? Zdravlje? Pavle, sa svim svojim iskustvom sa Bogom piše: „A moj će Bog ispuniti u Hristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu“ (Filipljanima 4.19). Treba mu samo vjerovati.

Od mase koja se skupila oko Hrista u tom trenutku, samo jedna osoba se ispružila i dotakla ga. Možete provesti cijeli svoj život u crkvi, okruženi mnogom braćom i sestrama, slavljenjem, Biblijama, hrišćanskim konferencijama, molitvenim sastancima, a nikada zaista pokušati poseg-

nuti za bogatstvom koje imate u Isusu. Na žalost, mnogi hrišćani žive život razočarenja, tuge, dosade, u raznim su potrebama, a i dalje odbijaju da iskoriste vjeru koja im je data da dotaknu izvor milosti i mira, fontanu zadovoljstva i radosti koju imamo u našem Gospodu. Vjera je ispružena ruka koja te dovodi u direktan kontakt s njim i tvoje je samo da poželiš taj dodir. Hrist te nikada neće odbiti.

Kada je riječ o iscjeljenju, on je odlučio dio svog autoriteta i snage prenijeti i na nas. Jedan od mnogih duhovnih darova, tih natprirodnih vještina koje primamo od Boga, jeste i dar iscjeljenja (1. Kor. 12.9). Neki među nama će biti veoma uspješni u liječenju bolesti. Posebno se tome trebaju posvetiti starješine u crkvi (Jakovljeva 5.14-15).

Ukoliko i nemamo dar ozdravljanja, niti smo u starješinskoj službi, nemojmo bježati od molitve za bolesne. Rečeno nam je da će svi oni koji vjeruju biti praćeni čudesnim znacima, pa tako i tim znako da će moći polagati ruke na bolesne i da će oni ozdravljati (Marko 16.17-18).

Ako ste već pokušavali i nije uspijevalo, nemojte se obeshrabriti. I sam sam mnogo puta molio za bolesne i nisam vidio veliki broj iscjeljenja, ali sam ih vidio toliko da je to bilo dovoljno ohrabrenje da nastavim moliti.

Nemam nikakve sumnje šta treba da radim ako je neko u mojoj blizini bolestan. Naše je da molimo, Božje da iscjeljuje. Ako položimo ruke na nekoga i molimo za njegovo iscjeljenje, a ono se ne dogodi, to te može koštati samo malo sramote, i to potpuno neopravdane. Ako uspije i dogodi se iscjeljenje, tada će bolesniku i tebi, i svakome ko to vidi ili o tome čuje, vjera biti ohrabrena da nastavi sa tom praksom. Ako to još niste činili, pokušajte odmah čim sretnete nekoga ko je bolestan.

Dragan Nedić, Sarajevo

POST, ZABORAVLJENA DUHOVNA DISCIPLINA

Koliko ljudi znaš koji redovno poste? Koliko propovedi ili iskustava se čuje na ovu temu? U mnogim hrišćanskim krugovima retko ćeš čuti nešto o ovome. Tek nekolicina je možda o tome negde nešto pročitala. Ipak, post se spominje u Pismu mnogo puta, čak više puta od krštenja koje je veoma važno (77 puta se pominje post, a 75 puta se pominje krštenje).

Hrišćani žive u proždrljivom i samopopustljivom društvu tako da se bore sami sa sobom da li da prihvate post kao duhovnu disciplinu ili ne. Nekoliko duhovnih disciplina ide veoma ra-

dikalno protiv tela i protiv glavnih kulturoloških shvatanja. Naravno postoje neki ljudi koji iz zdravstvenih razloga, ne mogu da poste. Ali većina od nas se ne usuđuje da uzme korist za svoj hrišćanski život kroz ovu duhovnu disciplinu.

Post objašnjen

Biblija definiše post kao dobrovoljnu apstinenciju (ne uzimanje) hrane iz duhovnih razloga. To je disciplina jednog vernika. Post nevernika nema nikakve vrednosti, zbog toga što je mo-

tiv i cilj posta usmerenost ka Bogu - Bogocentričnost. Post je dobrovoljan, tako da se na njega ne može prisiljavati. Post nije dijeta, da se njime gube kilogrami, to je odricanje od hrane za neke duhovne ciljeve.

Post se očekuje

Zapazi Isusove reči na početku Matejevog evanđelja 6:16-17: „*A kad postite...*“ On daje uputstva kako treba da se posti, a kako ne. Isus pretpostavlja da ćemo mi postiti.

Uporedi ove reči sa njegovim rečima o davanju i molitvi u istom poglavlju 6:2-3, i 6:5-7: „*Kada dakle činiš milostinju...*“ i „*Kad se molite...*“ Niko ne sumnja da li treba da dajemo i da molimo.

Isusov stav prema postu jasno uočavamo u Mat. 9:14-15. Fariseji su ga pitali: „*Zašto mi i fariseji postimo, a tvoji učenici ne poste?*“ Isus je odgovorio: „*Mogu li svatovi tugovati dok je mladoženja sa njima? Doći će dani kad će se oteti od njih mladoženja, i tada će postiti.*“ To vreme je sada - danas. Sve dok se Isus, mladoženja Crkve, ne vrati, on očekuje od nas da postimo.

Vrste postova

Biblija pravi razliku između nekoliko vrsta postova. Naravno ona ne koristi nazive kao što mi činimo danas, ali svaka vrsta je objašnjena u Pismu.

Normalan post jeste apstinencija od svake hrane, ali ne i od vode. U Lukinom evanđelju 4:2 govori se da Isus „*nije jeo ništa*“ tokom svog posta od četrdeset dana, ali se ne pominje da nije pio ništa. Znamo da telo bez vode ili neke tečnosti može da normalno funkcioniše najduže tri dana, pa zaključujemo da je Isus pio vodu tokom svog posta.

Delimičan post ograničava hranu, odnosno ne apstinira se od hrane potpuno. Deset dana Danilo i tri ostala jevrejska mladića su jeli samo zelje i pili vodu (Danilo 1:12). Hrišćani su držali ovakve postove, uzimali su manje količine hrane nego obično, na određeno vreme, ili su jeli samo neku određenu, jednostavnu vrstu hrane.

Potpuni post. Tokom ovog posta se ne uzima ni hrana, niti voda ili neka tečnost. Čitamo da je Jezdra tako postio (Jez. 10:6), Jestira (Jes. 4:16) i apostol

Pavle (Dela 9:9). Takav post je apstinencija od hrane i pića na kratak vremenski period.

Natprirodni post. Biblija navodi i ovakav post. Kada je Mojsije otišao na goru Horiv da primi Zakon, čitamo u 5. Mojsijevoj 9:9: „*Ja ostah četrdeset dana i četrdeset noći na gori, ne jedući hleba i ne pijući vode.*“ Slično iskustvo je imao Ilija (1. Car. 19:8): „*On usta, jede i napi se; snagom koju mu dade ta hrana on hodaše četrdeset dana i četrdeset noći dokle ne dođe na Božju goru Horiv.*“ To je bio isto tako natprirodan post. Ovakav post jeste čudo Božje. To je božanska intervencija i moguć je samo onda kada nas on na to pozove, kada imamo jasan poziv, njegovu zaštitu i brigu nad nama. Zato ne iskušavajmo Gospoda na ovaj način svojevoljno.

Lični post jeste onaj o kome Isus govori u Matejevom evanđelju 6:16-18. On govori kada mi postimo da to ne treba da bude primećeno od strane drugih ljudi.

Zajednički post je opisan u Joilu 2:15-16: „*Zatrubite u trubu u Sionu, naredite post, sabor otvorite. Saberite narod, sveti*

sabor činite.“ Crkva u Antiohiji je postila zajedno (Dela 13:2), kako se vidi iz Lukinih reči. „*Kad su oni služili Gospodu i postili.*“

Nacionalni post. Kralj Josafat je ovako reagovao na dolazak neprijatelja protiv njegove zemlje u 2. Dnevnika 20:3: „*U strahu svome obrati se Josofat Gospodu i oglasi post po svojoj zemlji Judinoj.*“ Jevreji su još bili pozivani u nacionalni post u knjizi proroka Neemije 9:1 i u knjizi o Jestiri 4:16. Kralj Ninive je oglosio post zbog Joninog propovedanja (Jona 3:5-8).

Redovan post je Bog bio zapovedio Jevrejima. Svaki Jevrejin je trebalo da posti na dan pomirenja (Jom Kipur), (5. Moj. 16:29-31). Dok su bili u Vavilonu, jevrejske vođe su odredile jedan takav post (Zah. 8:19).

Don Whitney

NE PRAVDAJ SE

Gospod Bog viknu Adama i reče mu:

- *Gde si?*

A on reče:

- *Čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih.*

Bog reče:

- *Ko ti kaza da si go? Da nisi jeo s onog drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega?*

Adam reče:

- *Žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh.*

Gospod Bog reče ženi:

- *Zašto si to učinila?*

A žena odgovori:

- *Zmija me prevari, te jedoh.*

Prva knjiga Mojsijeva 3:9-13

Ne pravdaj se, jer je nepotrebno pravdati se onima koji te poznaju i koji ti vjeruju. Uzaludno je pravdati se onim drugima koji te ne znaju ili ti ne vjeruju. To je čak i kontraproduktivno, jer još manje će ti vjerovati zbog potrebe da se pravdaš.

Bolje se samo izvini i priznaj ako si pogriješio, ali se ne pravdaj, jer u protivnom uskačeš sebi u usta i ne vrijedi mnogo tvoje izvinjenje. Ono vrijeda inteligenciju, jer kao da tim pravdanjem negiraš svoje izvinjenje i svoju kivicu. Naročito

nemoj da se pravdaš tako što ćeš na druge da upireš prstom, pokušavajući tuđim grijehom da pokriješ svoj. Ako misliš da za nešto i nijesi kriv, što se onda izvinjavaš za to. Nije potrebno, a možeš tim pravdanjem da započneš svađu i uvrijediš onog kome si počeo da se objasnjavaš i opravdavaš.

Primjetio sam, a znam dosta i iz ličnog iskustva, pravdaju se naročito dvije vrste ljudi - nesigurni i podlaci. Nesigurini se pravdaju kada kane da urade nešto što je dobro i u šta vjeruju, ali se boje posljedica ili želje-

li bi da ih drugi u tome prihvate i podrže. Podli se pravdaju kada kane da urade nešto sebično i loše, i za šta znaju da je pogrešno, ali to žele da prikriju.

Pošten čovjek nema razloga da se nekome pravda. Naravno, mudro bi bilo da dobro razmisli prije nego se nešto želi uraditi, jer slaba je vajda od naših pravdanja ako smo nepromišljeno nešto pogriješili i nekog povrijedili... Pošteno je zato priznati i preuzeti odgovornost za učinjeno i stajati iza onoga što govorimo, radimo i odlučujemo, a ne pravdati se.

Ako poštuješ sebe onda će i drugi da te poštuju, nećeš morati da se pravdaš; ko razumije

znaće, a za one druge je svejedno. Stalno pravdanje ne samo da govori o nečijoj hroničnoj nesigurnosti i manjku samopoštovanja, već je i znak drugima da ti ne mogu mnogo vjerovati. Ako ni sam sebi ne vjeruješ, kako će te drugi slijediti i podržati?

Zato, ne pravdaj se! Naročito ne onome ko te voli, ko ti je već oprostio i pokazao milost, jer ima li šta gore od pravdanja onom koji prelazi preko tvojega grijeha. Bolje čuti!

Zapisano je u Bibliji: „Neka tvoje *da* bude *da*, a tvoje *ne* neka bude *ne*, sve što je preko toga od zloga je.“

Lav Lajović, Podgorica

SILA NOVOG SAVEZA

Pavle u svom pismu crkvi u Korintu (2. Korinćanima 3:7-8), poredi slavu službe smrti (Stari savez) sa slavom službe Duha (Novi savez). On zaključuje da ako je sila starog bila toliko slavna da Izraelci nisu mogli da gledaju Mojsijevo lice, koliko će silnija biti služba novog saveza.

Opisujući Novi savez, Pavle je napisao: „A ovo blago imamo u zemljanim sudovima, da bi izvanredna veličina pripadala Božijoj sili, a ne da od nas potiče (2. Korinćanima 4:7, EČ).

Pavle je znao ko je Njegov Bog. Shvatio je silu i snagu koja je dolazila od Boga, a ne od njega samoga.

„Jer ako je bilo slavno ono što prestaje, onda je još više u slavi ono što ostaje. Imajući dakle, ovakvu nadu, govorimo sasvim slobodno.“

-2. KORINĆANIMA 3:11-12, EČ

Ova sila proizvodi hrabrost. Vjernici koji se uzdaju u Boga, a ne u svoju snagu, imaju veliku hrabrost. Njih ne plaše okolno-

sti, drugi ljudi ili đavo, jer se ni Bog ne plaši. Ovo je obećanje za sve nas:

„Jer On reče: neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti. Tako da smijemo govoriti: Gospod je moj pomoćnik, i neću se bojati; šta će mi učiniti čovjek?“

-JEVREJIMA 13:5-6

Treba hrabro da kažemo: „Šta će mi učiniti čovjek?“

Isto ovo pouzdanje je dostupno svakom vjerniku. Zašto se nazivamo vjernicima ako ne vjerujemo? Vjeruj Bogu! Nijedan čovjek niti đavo nema prava da zastraši istinskog vjernika. Zašto? Zbog Isusa. Nijedno ime nije uzvišenije. Nijedna sila nije veća. Sam je Isus je rekao: „Evo vam dajem vlast da stajete na zmije i na škorpije i na svaku silu neprijateljsku, i ništa vam neće nauditi“ (Luka 10:19).

Može li biti jasnije? Isus je svom narodu dao vlast nad svakom neprijateljskom silom. Strašljivost je neprijatelj koji ti laže i kaže: „Ja imam više vlasti i autoriteta nego ti. Bolje da odustaneš i radiš ono što ti ja kažem! Ako ne, snosićeš posljedice.“

Ukoliko slušamo ove zastrašujuće laži, Božiji dar u nama će se prigušiti, a mi ćemo živjeti potlačeni. Ako pak poznajemo Onoga koji je obećao da će biti vjeran, možemo da se opustimo, jer imamo silu koja je iznad svake druge sile. Kao David i mi možemo da se hrabro suočimo sa divovima koji pokušavaju da nas zastraše.

Da li je tvoja vjera toliko zamršena da ne možeš da vjeruješ?

Ove istine je lako shvatiti. Veoma su jednostavne. Istinsko evanđelje nije komplikovano. Ljudi mnogo gube zbog nevjerovanja. Upitaj samoga sebe i iskreno odgovori na pitanje: da li tvoje pouzdanje ima uporište u onome što je Bog rekao, ili u onome što si do sada iskusio? Ako sve mjeriš prema svom iskustvu, onda nikada nećeš rasti više od toga.

Da li svoje vjerovanje temeljiš na onome što si vidio da se desilo drugima? Da li je nivo tvoje vjere ograničen količinom vjere drugih ljudi?

Ako si potvrdno odgovorio na ova pitanja, onda se dublje

preispitaj. Da nisi sam zakomplikovao stvari pokušavajući da objasniš svoje ili tuđe greške iz prošlosti? Zapetljana vjera ne pobjeđuje divove. Ona nas zarobljava u zemlji čudesa, gdje pokušavamo shvatiti šta ne možemo da promijenimo i ustručavamo se da išta preduzmemo.

Zašto vjernici ne mogu da vjeruju? Zašto dozvoljavaju da nesigurnost komplikuje evanđelje?

Želim da podijelim sa tobom nešto što nikada neću zaboraviti. Bilo je to 1980. godine. Bio sam student i živio sam u Sjevernoj Karolini. Probudio sam se iz čvrstog sna u četiri

ujutru. Čuo sam: „Ja samo tražim nekoga ko će da vjeruje!“

Ovo me je potreslo. Moj krevet je bio mokar od znoja. Znao sam da mi je Bog govorio na nesvakidašnji i natprirodan način.

U tom trenutku sam pomislio: „Pa to se podrazumijeva. Zašto mi Bog nije rekao nešto mudrije? Već znam da On želi da ljudi vjeruju.“

Sledećeg jutra su mi te riječi odzvanjale u glavi. Iznova sam čuo šapat: „Ja samo tražim nekoga ko će da vjeruje. Ja samo tražim nekoga ko će da vjeruje!“ Kako je vrijeme prolazilo, shvatao sam da mi Gospod nije

otkrio nešto nevažno, već ključ za hod sa Njim!

Zadubio sam se u evanđelje. Isus je bio najžalosniji zbog nevjere. Kada Njegovi učenici nisu mogli da istjeraju đavola iz jednog mladića, On ih je oštro prekorio.

„A Isus odgovori i reče: o nevjerni i naopaki naraštaju, dokle ću biti s vama? Dokle ću vas podnositi? Dovedite mi ga ovamo.”

-MATEJ 17:17, EČ

Kako je samo ukorio svoje učenike! Isus se nije snebivao kao što danas to čine mnoge vođe. Jasno im je stavio do znanja da će Božiji dar ostati uspavan ako ne budu vjerovali. Želio je da znaju da je žalostan zbog toga.

Primijetio sam i šta je Isusu pričinjavalo zadovoljstvo: oni koji su vjerovali bez pogovora. Rimski oficir je dobio više pohvale zbog svoje vjere nego bilo ko u Izraelu. Taj Rimljanin je rekao Isusu da nije ni potrebno da On dođe u njegovu kuću, već ako samo kaže riječ, sluga će biti iscjeljen. „A Isus čuvši zadivi se i reče onima koji su ga pratili: zaista vam kažem, ni u

koga u Izrailju ne nađoh tolike vjere“ (Matej 8:10).

Mi želimo da nam Isus dođe u kuću, ali Ga proveravamo kada se pojavi. Zakomplikovali smo vjeru. Šta je vjera? Imati pouzdanje i sigurnost da će Bog učiniti ono što je obećao.

Isus je rekao da nam je dao vlast i autoritet nad svakom neprijateljskom silom. Sve što je potrebno jeste da Mu vjerujemo i da hodamo u sili i autoritetu. Nema potrebe da komplikujemo vjeru i da živimo u strahom, sa sumnjama i podsjećanjem na greške i padove iz prošlosti. Ako to činimo, onda nam je ukradena hrabrost i više nećemo biti kadri da hodamo u Božijoj snazi. Božiji dar koji je u nama će ostati uspavan!

Prije nego što sa pouzdanjem iskoračimo iz svoga broda u olujne vode života, moramo znati motive svoga srca, kako ne bismo potonuli. Sledeće poglavlje će pokazati razliku između motiva koji će ti pomoći da stojiš i motiva koji će dovesti do toga da potoneš.

John Bevere

ISTINA O GREHU

Jednog dana otac je otišao u kuhinju da spremi hranu za jedan poseban obrok. Dok se meso peklo, odlučio je da počne sa postavljanjem stola. Otišao je po poseban escajg koji je sam dizajnirao i čuvao za posebne prilike. Ovaj escajg je bio specifičan. Otac ga je tako načinio da je mogao govoriti i osećati. Bio je stvoren sa željom da bude upotrebljen, a bio je čuvan u posebnom ormanu.

Otac je otvorio orman i čuo bolne zvuke. Pogledao je i video da je drška jedne viljuške je bila pokrivena masnoćom i prljavštinom. Druga viljuška je imala na sebi nešto što liči na osušeno jaje. Na sledećoj se nazirala prljavština od mleka. Pored nje

je ležala jedna sa slomljenim šiljkom. Ustvari sve viljuške i kašike iz ormarića su bile prljave. Otac je bio ljut, pokupio je sav escajg i bacio ga u đubre.

Posle nekoliko minuta sin se pojavio da ponudi ocu svoju pomoć. Kada je ušao u kuhinju našao je oca uznemirenog i uplakanog kako bulji u kantu za otpatke. Sin je pitao oca šta nije uredi. Otac mu je ispričao celu priču o escajgu iz ormarića. Dok je sin slušao oca, iz đubreta se mogao čuti plač i poziv za pomoć. Sin je takođe zaplakao.

Otac je odlazeći nezadovoljno komentarisao kako će sada morati da kupi novi escajg. Otac i sin su nakon toga pričali su o

lepoti tog escajga, kako su voleli njegov specifičan izgled. Što su duže pričali shvatili su da escajg mora biti spašen, ali ni jedan ni drugi se nisu usudili da dotaknu nešto tako prljavo. Jedan od njih dvojice je morao da ih izvadi iz kante i opere. Tada se sin okrenuo ocu i rekao: "Oče pusti mene da ih operem i sredim." Sin je zasukao rukave i rovario po đubretu. Slušao je plač i pozive za pomoć. Tako je znao gde da traži.

Sin je prao i ribao svaki komad pojedinačno dok napokon sve nije bilo čisto. One delove koji su se savili je morao da ispravlja i vraća u originalan položaj. Takođe je očistio i ormarić. Kada je završio, lepo ih je složio i odneo ocu. Otac je svaki komad polako pregledavao. Kada su sve prebrojali shvatili su da nije sav escajg na broju. Sin je mogao pronaći samo onaj escajg koji je plakao i dozivao. Svi su to mogli učiniti, ali nažalost, neki delovi tog escajga su odlučili da ostanu i žive u đubretu.

Otac je bio izuzetno zadovoljan sa onim što je sin učinio. Došlo je vreme za proslavu.

U ovoj priči nije bilo bitno sa čime je escajg bio uprljan, niti

koliko je bio uprljan. Bez obzira šta nije bilo u redu, sve iz ormarića je bilo bačeno. Bog ima isto mišljenje o grehu. Bez obzira šta smo učinili, čime smo uprljani - greh je greh. Kazna je ista - večna odvojenost od Boga Oca. Bog je svet i On ne dozvoljava nikakav greh.

Na sreću Otac se složio sa Sinom da se escajg izvadi iz đubreta i učini ponovo upotrebljivim. Isus je došao na zemlju, skinuo svoju kraljevsku odoru i spasao nas. Na Njegovim rukama i nogama su dokazi da je On prolio svoju krv da nas opere. Da escajg nije tražio pomoć, ostao bi u kanti prekriven đubretom.

Svaki komad escajga je bio dizajniran sa sposobnošću da govori. Neki zato što nisu shvatali šta će se dogoditi sa đubretom, ili zato što su uživali u prljavštini, odbili su da zovu u pomoć. Tako je i sa svakim Božijim stvorenjem. Mora da traži pomoć da bi bilo spaseno. Svako od nas mora ponaosob da traži da bude opran kako bi ga njegov Tvorac ponovo mogao upotrebiti.

Pat Erickson
Prevela Sanja Čaki

A NĐEO SPREČAVA RAZVOD

Marijin muž: primer dobrog čoveka

Matej započinje svoju priču detaljnim rodoslovljem, što nas odmah dovodi do nekih važnih pitanja. Naime, u liniji „očinskog rađanja“ dugoj 1.800 godina, taj se refren odjednom menja: „Jakov rodi Josifa koji je bio muž Marije koja je rodila Isusa zvanog Hristos“ (Matej 1,16). Pitanje je: Da li je Josif Isusov otac ili nije?

Evandelistu pobuđuje našu radoznalost. Zastao je u nabrajanju da bi nam dao objašnjenje: „A evo kako se Isus Hristos rodio...“. Onda nam u stihu 18 daje reč o Mariji a u stihu 19 o Josifu, da bi se ponovo vratio temi. Pre nego bilo šta drugo kažemo, važno je da naglasimo svadbene rituale koje su imali Jevreji onog doba. Venčanja nisu bilo jednodnevni događaji. Bio je to dosta složen običaj koji se dešavao na tri nivoa.

Prvo, roditelji su međusobno obećavali i dogovarali venčanje svoje sasvim male dece. Kasnije, kada bi dečak napunio barem trinaest, a devojčica najmanje dvanaest godina, priredili bi formalnu veridbu. To je druga faza. Verdiba se obavljala u do-

mu mladnog oca. Bliskoistočni običaji su nalagali iscrpna cenkanja dvaju porodica oko mnogih detalja bračnog dogovora, a posebno oko visine miraza. Dakle, u periodu veridbe mladi par je formalno postajao i bračni par. Zato se svako odustajanje posle veridbe smatralo razvodom. Devojka bi nakon veridbe ostajala najmanje godina dana u očevom domu, pre zvaničnog venčanja i predanja bračnim odnosima. Dakle, venčanje i polno spajanje su bili treća faza.

Zanimljiv je sledeći običaj. Ukoliko bi u verenik umro pre dana venčanja, mlada jevrejska žena bi dobijala status udovice device. Znam da nam ovo zvuči više nego neobično, ali ne i Jevrejima u prvom veku.

Dakle, Marija i Josif su bili u bračnom procesu. Primetimo kako je evandelist Matej precizan. Jasno nam kaže da je mladi par između druge i treće faze - posle veridbe, a pre braka. Josif je zakonski već Marijin muž, iako je nije upoznao na intiman način.

„Njegova majka, Marija bila je verena za Josifa. Međutim, pre nego što su postali supružnici...“ Bog strateški planira vreme. Marija je Josifova žena, ali je još nevina. Matej nam, za razliku od Luke ne daje priču o Marijinom susretu s anđelom. Ali nam indirektno kaže isto: „Ispostavi se da je ona zatrudnela po Svetome Duhu.“

Još neudana verenica je trudna. O, to nije dobro. Istina, dete je začeto od Duha Svetog, ali ko će u to da poveruje? Marija je u nevolji. Zna, kada Bog nekoga odabira, to ne znači i obaveznu zaštitu ugleda. Vremenom otkrivamo stvari koje ne možemo da objasnimo. Imati posla s Bogom nije uvek sigurna stvar.

U svemu ovome, nije Marijin ugled na probi već njen karakter. Bog se umešao u živote

dvoje mladih ljudi i kao da ne namerava da pomogne i reši nastale probleme. Nije tako. Marija će da nauči kako da veruje Bogu u najvažnijem životnom odnosu. Bog koji deluje u njenom životu deluje i u životu njenog verenika Josifa.

Vrline koje su danas malo poznate

Ovde bih hteo da zastanem u našem proučavanju i naglasim vrlinu predbračne čistoće. To je nešto čega danas nema i što se izlaže ruglu. Najbolja priprema za brak je čuvanje tog istog braka. Kako? Tako što smo duboko uvereni koliko vredimo i odbijamo sve manje od toga. Skoro polovina sklopljenih brakova danas propada, ali ne zbog manjka intimnosti već zbog manjka hrišćanskog karaktera. Sve se više živi u tzv. „probim brakovima“, a to dovodi i do „probnih razvoda“. Evo nekih poražavajućih brojeva. Od 100 parova koji žive zajedno van braka:

- 40 prekine vezu
- 60 stupa u brak, a od njih 45 se razvodi pre desete godine braka, što čini 75% neuspeha
- samo je 15 parova zajedno i posle 10 godina braka, a vreme-

nom će još neki od njih da se razvedu.

Koliko god seksualni odnos van braka bio popularan danas, on je protiv učenja crkve o moralu. Taj nemoral iskorišćava ljude umesto da ih vrednuje. Ljudi nisu za probu. Ne smemo da se igramo poverenja i predanja. Bilo da si tinejdžer, mlada ili zrela osoba, treba da znaš da je čestitost uvek vezana za samopoštovanje, poštovanje partnera i poštovanje svih puteva koje je Bog odredio za naše srce i naše telo. Ukoliko niste čedni po ovom pitanju, tražite oprostjenje od Boga, a onda se predajte njegovim putevima mudrosti. Verujte, to je dobro za vas. To čuva vaše srce. Verujte Gospodu u vezi svih svojih romantičnih i intimnih potreba. Ne zaboravite da je svaka polna, telesna vezanost ujedno i vezanost srca, duša, osoba. Trajna veza je bračna veza kada zauvek dajemo deo svog srca drugome.

Ne možemo da delimo sebe. Ako ne težite seksualnoj kontroli pre braka, kako možete da garantujete da ćete biti verni u braku? Jednom sa lanca pušteni, apetiti za polnom raznovrsnošću se više ne obuzdavaju tako lako u braku. Zajednički

život nije zamena za legalni, o-zakonjeni i u crkvi blagosloveni brak. Mnoge žene u zajedničkom životu vide prvi korak prema braku. „Ako budem živela sa njim“ - razmišljaju one - „možda će da me zavoli i oženi me.“ Pogrešno! Nedavno sam imao duhovna savetovanja sa ženom koja je tako sanjala o braku, ali je bila odbačena na kraju. Dugo smo pričali o samopoštovanju i o tome kako ne vredi praviti rasprodaju samog sebe.

Muškarci se na zajednički život odlučuju iz potreba koje su drugačije od ženskih potreba. Mnogi od njih misle: „Super! Uživanje bez odgovornosti! Biću s njom dok ne nađem bolju priliku.“ Društvo danas ismejava standarde crkve i samo retki biraju duhovnu mudrost. Njima se nigde ne aplaudira. Danas je polno čista osoba posebna vrsta hrišćanskog mučenika. Posebno mislim na samce. Iskažimo im dobrodošlicu i ohrabrenje u svojim porodicama.

Josifov izbor

Stih 19 nam govori o Josifu. Prijetimo da se zbog veridbe on već smatra njenim mužom. Jako me zanima njegov stav, njegovo ubeđenje u svemu ovome. Josif

je pravedan čovek, poslušan Božijem zakonu. Zakon je nala-
gao kaznu kamenovanjem za
svaku prevaru onih koji su bili
u vereničkom statusu. Setimo
se žene koju su zbog preljube
hteli da kamenuju. Kako je
stvar bila jasna, Josif je doneo
odluku. Nije želeo javni skandal
i ponižavanja. Razvešće se tiho.
Odreći će se i miraza koji je već
dao. Neka sve ostane Mariji i
njenom ocu.

Josifa je ovakva odluka košta-
la. Porodica mu je godinama
odvajala za njegov brak. Ipak,
on je pun milosti i voli Mariju
više od novca. U njemu nema
besa i osvetničke gorčine, samo
tuge i razočarenja zbog raspr-
šenih snova o budućnosti. Ka-
kav je to čovek? Poslušan zapi-
sanoj Božijoj volji, ali ipak oba-
sut milošću i dobrotom. Rađe bi
da on izgubi i tako zaštititi ono
što je ostalo od Marijinog ugle-
da. Josif je moralan čovek, ali ne
i fanatično strog. U isto vreme
je i jak i nežan. O, koliko je sa-
mo ovaj spoj potreban muškarcima
našeg doba! Potrebni su
nam oni koji su poslušni Božijoj
pisanoj Reči koja se tumači u
crkvi, ljudi koji su u isto vreme
obzirni prema drugima.

Bog se umešao i sada svi pate.
Marija je na zlom glasu. Josif

povlači dobre poteze na osnovu
nedovoljnih dokaza. Roditelji
su razočarani. Miraz je izgub-
ljen. Nazaret bruji od ogovara-
nja. Pokrenuti su legalni meha-
nizmi neizbežnog razvoda.

Mnogo drame je u ovih nekoli-
ko redova evanđeliste Mateja.
Idilični planovi dvoje dobrih
seoskih mladih ljudi - Marije i
Josifa pali su u vodu. Nema izla-
ska iz ovog haosa. Osim... Osim
ako Bog sam ne prokrči put
napred. Najzad, nije li On sam
svima naneo bol?

Bog se javlja

Josif nije samo ljubazan čovek
već i strpljiv. Odlučio je da ipak
prespava donetu odluku. Te no-
ći nešto se dogodilo. Bog se ja-
vio. Kako se Bog javio? Crkva
kroz istoriju trojako objašnjava
sva bogojavljanja.

Prvo, postoji sveopšta objava.
Bog se svima objavio kroz pri-
rodu i savest. Svako može u le-
poti sveta oko sebe i kroz glas
svoje savesti da sazna nešto o
Bogu.

Drugo, postoji posebna obja-
va. To je ono što saznajemo o
Bogu kroz njegovu pisanu Reč,
kroz sve ono što je uradio kroz
Jevreje i Isusa. Dakle, sveopšta
objava nam otkriva nešto *od*

Boga, a posebna nešto o Bogu.

Treće, postoji lična objava, ili da kažemo specijalno otkrivenje. To je učenje o Bogu kroz direktnija javljanja - kroz snove, vizije, proroke, uslišene molitve, čuda, pa i kroz anđele. Bog koji je u prirodi; Bog koji je u istoriji, postaje nam blizak toliko da ga osećamo i čujemo. Dakle, u sveoštoj objavi on nam kaže - moj svet; u posebnoj objavi govori - moj narod; a u ličnoj objavi nam kaže - hej ti!

Anđeo Gospodnji uverava Josifa da je dete koje Marija nosi delo Duha Svetoga. Josif se nije bojao da prihvati ovu objavu. Prihvatio je Mariju, prisvojio dete i dao mu pravo da ponese njegovo porodično ime. Tako je i ovaj dečak postao sin Davidov.

Providnost je sada našla dva saradnika. Bogu nije problem da saopšti svoje namere, ali nije mu nimalo lako da nađe one koji će tu volju da sprovedu. Pri-

metimo da Bog Mariji i Josifu ne govori u isto vreme. Kao da je taj vremenski razmak nezgodan. Bog im se ne obraća na isti način. To je zato što bračnim parovima treba strpljenje i poštovanje za posebnosti duhovnih puteva kojim se kreću. Zar nema svako od nas poseban otisak pristuju? Šta tek da kažemo o razlikama među polovima.

Moja žena Lori i ja imamo različite puteve odnosa s Bogom. Ja moram sve prvo da proučim, a ona intuitivno zna šta je šta. Ja bih u avanture, a ona voli stabilnost i izvesnost. Ona sreće Boga u ljudima, a ja ga oduševljeno nalazim u Svetom pismu i knjigama. Ona svoju veru peva na sav glas u horu, a ja svoju propovedam s propovedaonice. Ja težim istini, a ona saosećanju. Zajedno činimo ljudsko biće.

Primer kako Bog postupa s Marijom, a kako s Josifom, pokazuje mi sledeće: ne вреди da svog supružnika, ili bilo koga

drugog, guram u svoje kalupe. Verujmo Bogu. On zna kako će s ljudima drugačijim od nas. On ima puteve do njihovih ličnosti. Strpimo se poput Marije. Oslo-nimo se na Boga koji jedini može da promeni ljudska srca. Recimo, ne odustajte od dolazaka u crkvu ukoliko vaš supružnik ne želi da dođe. Vi dođite. Ne dozvolite da vaš duhovni život bude talac bilo čijeg odbijanja. Bračni zavet nigde ne kaže da neko od supružnika ima pravo na ulogu Boga u životu onog drugog.

Opasno je ako mislimo da je naš doživljaj Boga vredniji od doživljaja drugih. Nije tako. Marija je objašnjavala Josifu da je dete koje nosi začeto od Duha, ali to njemu nije imalo smisla. Josif je sebe stavio u moralno superiorniji položaj. Najzad, nije li on taj koji u braku treba da „misli glavom“. Zato je jedino Bog mogao da ga razuveri.

Bog leči slomljeno

Zamislimo samo Josifovu ushićenost kada je dotrčao verenici s rečima: „Marija, neću da se razvedem od tebe. Sada shvatam. Znaš, sinoć kad sam zaspao... Zato sam odlučio. Znam da mogu da sve prekinem, ali neka nam Gospod pomogne!“

Josif je legao s jednom slikom svoje budućnosti, a ustao je s drugom. U teoriji se ovo zove promenom paradigme. Isti čovek se probudio u istom životu sa istim problemima, ali sa radikalno novim uvidom u sve to. Zamandaljena vrata su sada širom otvorena. Razvoda neće biti jer je Bog rekao svoje. Nema više straha, poverenje se vratilo i pogled na sutra izbis-trio. Ispred dvoje mladih ljudi je predivno Božije obećanje. U Isusu, njihovom sinu, Bog će jednom i zauvek da reši problem greha. Slomiće okove koji sve ljude tako okrutno drže u ropstvu.

Ime Isus tada beše sasvim uobičajeno, kao i mnoga naša današnja imena. Značilo je „Jehova spasava“. Bog koji je izlečio slomljeni odnos Marije i Josifa, u Isusu će da izleči grehom slomljeni odnos između sebe i čovečanstva. Evo kako je neko uporedio neke alternative sa Božijim rešenjem: „Da je naša najveća potreba informacija, Bog bi nam poslao učitelja; da nam fali kakva tehnologija, Bog bi nam poslao naučnika; kada bi naša ključna potreba bila u novcu, Bog bi nam poslao ekonomistu; da nam fali još zabave, Bog bi nam poslao zabavljače. Ali, naša najveća potreba je bila

oproštenje, pa nam je Bog zato poslao Spasitelja“.

Sviđa mi se Josif. Čovek sela, zanatlija, raduje se braku. Bio je pravednik, veran i poslušan o-
nome što je razumeo iz Pisma. Imao je saosećanje za potrebe drugih. Do toga mu je više stalo nego do svog materijalnog gubitka. Bio je strpljiv, voljan da čuje glas jutra koje je mudrije od večeri, spreman da promeni odluku. Bio je otvoren za neopisiv doživljaj sa istim onim Bogom koji je nadahnuo svoju Reč. Josif je dovoljno hrabar da oženi oklevetanu ženu, da kao svog prihvati tuđeg sina. On je čovek koji sluša Boga usprkos svih nesporazuma koji će ga zbog toga zadesiti. Josif je primer redefinisano muškaraca. On živi u svetu u kome je muško nasilno, sebično, beskarak-
terno. Njegova snaga nije u lažnim vrednostima mačizma. Josif je jak jer je poslušan vođstvu božanskog providenja. On vlada svojom seksualnošću i njegov brak je u partnerstvu s Bogom.

Tekst proroka Isaije

Stihovi 22-23 su veoma važan citat iz knjige proroka Isaije. Josif je osetio veliko olakšanje u jasnim rečima Svetog pisma. Šta je njihovo značenje? Zami-

slimo da smo na Josifovom mestu. Kako možemo da znamo da je san koji smo sanjali od Boga?

Prvi test je stav poštovanja. Anđeo je glasnik koji ne govori o sebi i za sebe.

Drugi test je u samoj poruci. Anđeo Josifu govori o Bogu, o Duhu Svetom, o grehu i Hristovom delu spasenja. Primetimo da je poslednji deo anđeoske poruke citat Psalma 130,18: „Jer će on spasiti svoj narod od njihovih greha“. To je dobar znak. Anđeo koji bi omalovažavao pitanje greha ne bi bio Božiji anđeo. Anđeli rasvetljavaju istine i ne bave se tzv. „većim otkrivenjima“ (pokret Nju ejdž prezire ovakav pristup).

Recimo da vam neko kaže da mu se obratio anđeo. Da li biste pomislili da je ta osoba polude-
la? Dešavaju li se takve stvari?

Evo kako valja da postupite. Poslušajte pažljivo poruku i još pažljivije proverite da li se slaže sa Svetim pismom i crkvenim doktrinama. Posmatrajte šta ta objava donosi životu dotične osobe. Šta je plod?

Božiji anđeli govore jezikom Pisma jer je pismo Božiji jezik. Ukoliko anđeo zvuči kao psihoterapeut ili nekakav šou vodi-
telj, najverovatnije da i nije poslan od Boga. U izvornom kon-

tekstu prorokove reči se ne tiču samog devičanskog začeca. Reč je o obećanju datom jevrejskom caru pod vojnom opsadom. Pre nego što trudnica rodi dete, Bog će ukloniti neprijatelje. Dete će poneti simbolično ime - Emanuel - kao trajni podsetnik na Božiju prisutnost u teškim vremenima.

Matej u svoj izveštaj o Isusovom rođenju umeće baš ove reči. Verujem da je to uradio s dobrim razlozima. Naime, i Matej i Luka pišu o devičanskom zećeu bez poznavanja spisa jedan drugog. Obojica su sledila određeni oblik pisanja. Pomenuti istorijski kontekst Isaijinih reči ne iscrpljuje do kraja njihovo značenje. Te se reči shvataju tek u punini Isusovog dela. Crkva ima nadahnuto prosvetljenje da vidi ono što se ranije nije videlo. To nam govori sledeće: proučavanje Pisma nas otvara da čujemo i ono očekivano i neočekivano od Boga. Naša životna iskustva treba da nas vode ka Pismu. Na isti način je i Pismo mrtvo bez živih doživljaja vere. Sva verska iskustva bez dijaloga sa Biblijom su opasna i zavodljiva. Ovo dvoje valja da držimo zajedno, baš kako je i sam Matej to uradio.

Božiji savršeni pristup

Tako je Josif oženio svoju već trudnu verenicu. Josif ju je poveo u svoj dom „ali kao supružnici nisu živeli, sve dok ona nije rodila sina“.

Već sam rekao da mi se Josif sviđa. Pogrešio sam, ja mu se zapravo divim. Nije lako biti uvučen u tok Božijih planova. To zahteva samokontrolu i samoodricanje koje se na zahteva od drugih. Josif je hrabar i poslušnik Pismu. Stvarno je izuzetan čovek.

Na kraju ove priče ne zaboravimo glavni cilj Matejevog pisanja. On nam opisuje kako je Isus uz dobrodošlicu prihvaćen u Davidovu lozu. Josif je dao ime rođenom detetu i tako ga pravno usvojio. Anđeo mu je zapovedio: „A ti ćeš mu dati ime Isus“. Tako je i bilo: „Josif mu dade ime Isus.“ Isus je po začecu bio Božiji, a po usvajanju Davidov zakonski sin. Na snagu je stupilo mesijansko ovlašćenje. Božiji plan, raspored događanja i načini delovanja su savršeni. Teški su nekada, ali su savršeni.

Phil Thrailkil

Preveo Žarko Đorđević
Priložio Draško Đenović

N IKADA, NIKOME I NIKOGA

Nikada:

1. Ne prepiri se.
2. Ne povisuj glas (bez preke potrebe).
3. Nemoj klonuti.
4. Ne očajavaj.
5. Ne prejedaj se i ne opijaj vinom.
6. Ne laži.
7. Ne gnevi se.
8. Ne zahtevaj uzvračanje i zahvalnost za dobro.
9. Ne odbacuj i ne prihvataj ništa suviše kategorički.
10. Ne uznosi se.

Nikome:

1. Ne zavidi.
2. Ne laskaj.
3. Ne sveti se.
4. Ne govori grubosti.
5. Ne obećavaj ono što ne možeš da ispuniš.
6. Ne hvali se.
7. Ne budi na teretu (ako je moguće).
8. Ne pamti zlo.
9. Ne odgovaraj zlom na zlo, već dobrom.
10. Ne želi ono što ne želiš sebi.

Nikoga:

1. Ne vređaj.
2. Ne preziri.
3. Ne gnušaj se.
4. Ne srđi.
5. Ne ismevaj.
6. Ne osuđuj.
7. Ne smatraj druge gorim od sebe (već obrnuto).
8. Ne ostavljaj bez dužne pažnje.
9. Ne ogovaraj.
10. Ne pretvaraj smrtnike u svoje idole.

Vladimir Konstantinovič Nevjarovič

BESKUĆNIK

Pastor se prurušio u beskućnika

Američki pastor *Jeremiah Steep* se prurušio u beskućnika te otišao u crkvu od 10.000 članova u kojoj je tog jutra trebao biti predstavljen kao njihov budući pastor. Pro-lazio je crkvom punom ljudi, a samo troje njih ga je pozdravilo. Tražio je sitniš da može kupiti nešto hrane, no nitko mu ništa nije dao. Čak su mu savjetovali da ne sjedi naprijed, nego da se makne iza.

Pozdravljao je ljude, no oni su mu uzvraćali s ružnim pogledima čuđenja i čak prezira. Dok je sjedio na kraju crkve, slušao je

crkvene vijesti. Kada je sve završilo, crkvene starješine su izašle te uzbuđeno predstavili novog pastora: „Želimo vas upoznati sa novim pastorom.“ Zajednica je gledala okolo te oduševljeno pljeskala očekujući njegov dolazak.

Beskućnik koji je sjedio u zadnjim redovima, ustao je i zaputio se prema pozornici. Zajednica je ugledavši ga prestala pljeskati. Otišao je za propovjedaonicu, uzeo mikrofon od starješine, napravio kratku stanku te citirao:

„Nakon toga će kralj reći oni-

ma s desne strane: 'Dođite blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta! Jer bijah gladan, i dadoste mi jesti; bijah žedan, i napojiste me; bijah putnik, i primiste me; bijah go, i obukoste me; bijah u tamnici, i dođoste k meni.'

Tada će mu reći pravednici: 'Gospode, kad te vidjesmo gladna pa ti dadosmo jesti, ili žedna pa ti dadosmo piti? Kad li te vidjesmo kao putnika i primismo te? Ili gola pa te obukosmo? Kad li te vidjesmo bolesna ili u tamnici te dođosmo k tebi?' Kralj će im odgovoriti: 'Zaista, kažem vam, meni ste učinili ko-

liko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće.'"

(Matej 25,34-40)

Nakon ovog biblijskog citata, pogledao je prema zajednici te im ispričao šta je iskusio toga jutra. Mnogi su zaplakali, dok su mnogi pognuli glave od sramote. Tada je nastavio: „Danas vidim sastanak ljudi, ali ne i Crkvu Isusa Hrista. U svijetu ima previše ljudi, ali nedovoljno učenika. Kada ćete vi odlučiti da postanete učenici?“

Nakon ove izjave završio je bogoslužje i raspustio zajednicu do sljedeće nedelje.

Izvor: *Samo Pismo*

**Ne zaboravljajte
gostoljubivost, jer
neki su pokazujući je
i ne znajući
ugostili anđele.**

JEVREJIMA 13:2

D A LI BOG POSTOJI ?!

Kada razmišljamo o Bogu susrećemo se sa dve grupe pitanja:

1. *Da li Bog postoji?*
2. *Kakav je Bog?*

Obe grupe su podjednako značajne. Pitanje: *verujete li u Boga?* - nimalo nije značajnije od pitanja: *kakav je taj bog u kojeg verujete?*

Otkrivši značaj ove razlike, Dušan Radović je, gledajući u komuniste dve različite nacionalnosti, napisao sledeći aforizam: „Nije svedjedno koje vere je (kakav je) Bog u kojeg ne veruju.“ Paskal je to pitanje postavio sa mnogo manje sarkazma i više iskrene težnje kada je rekao: „Ako čovek nije stvoren za Bo-

ga, zašto je samo u Bogu srećan?“ Sa druge strane, ako je stvoren za Boga, zašto mu se toliko suprotstavlja?

Pošteno se zamislivši shvatamo da samo prihvatanje i ispovedanje Božje egzistencije ne znači baš mnogo. Ukoliko čovek nema znanja o Bogu, bez obzira na to što u njega veruje, dolazi pod udar narednog biblijskog stiha: „Ti veruješ da ima samo jedan Bog. Dobro činiš, ali i đavoli veruju i drhte“ (i ostaju đavoli). Iskreno rešeno, čovek se usuđuje da odbije poslušnost Bogu samo zato što mu nedostaje znanje o Bogu. Onaj koji odista upozna Boga više nikada mu neće reći *ne*.

Gde potražiti to znanje? Ko je taj koji bi mogao da nam kaže istinu? Da li je Bog opunomoćio i jednu osobu da nam sa punim autoritetom i akreditivom govori o njemu? Ne! Jedina osoba koja je to mogla živela je pre dve hiljade godina, a mi ljudi smo ga razapeli. Kako onda da saznamo istinu? Razni ljudi, pitamo li njih, daće nam različite odgovore. Istočnjaci će reći da je Bog izraz svega što postoji u prirodi i životu. Da su sva živa bića jedno sa Bogom, a sam život je izraz njegove božanske prirode. Atman je Brahman, a Brahman je večan. Drugi govore kako je Bog osnovna i nepromenljiva sila što stoji iza svekolikog stvorenja; da je On pokretač koji čini da se stvari kreću, uzrok svih posledica koji sam po sebi nema uzroka. Agnosticizam izjavljuje da je Bog apsolutan, da je On sve u svemu i da više od toga niko ne može saznati. Potražimo li znanje u tehničkim naukama umesto u filozofiji, zaključićemo da je ovo svet nauke i logike, svet prostora i vremena - jednom rečju svet merljivosti. Kažu da bez toga čovek ne može da živi. Međutim, bojim se da je onaj koji samo od toga živi više mašina nego čovek. Dr. Albert Huk kaže

da su u početku svi ljudi imali monoteistički stav o Bogu. Svaka zemlja, svaka rasa, svaka porodica, svaka osoba je pokušala da za sebe i druge objasni kakvo je to vrhovno biće. Biće koje stoji iza svemira. Ljudi svih vremena su pokušali da otkriju Stvoritelja čije su delo videli, a kojeg nisu poznavali. Koju od mnogih teorija da prihvatimo? Koji autoritet da sledimo? Onoga koji je od Boga došao i koji ga je lično poznao, njega su ljudi razapeli. Srećom ubili su ga isuviše kasno da bi ga sprečili u ispunjavanju zadatka da otkrije Boga ljudima. U Bibliji piše: „Bog je duh, i koji mu se mole treba da se mole u duhu i istini” (Jovan 4:24). Bog je duh! Koja je vaša asocijacija na reč *duh*? Kakav lik se pojavi pred vašim očima? Beli čaršav koji leluja i plaši decu, ili oblačić pare koji lebdi preko neba? Je li Isus na to mislio kada je rekao: *Bog je duh*?

Posle svog vaskrsenja, Isus se pojavio pred učenicima govoreći: „Pogledajte moje ruke i moje noge. Ja sam glavom. Opipajte me i vidite, jer duh nema mesa i kostiju, a kao što vidite ja imam” (Lk. 24:39). Duh je bez tela. Možda je čak suprotnost telu. Njemu ne treba telo da bi

se izarazio, a ipak poseduje biće. Duh je osoba i ima svoj integritet. Čoveku je teško razumeti ovu istinu kada pokušava da je razume svojim prirodnim umom, jer kako bi ljudska bića koja su lišena neograničene vizije mogla i pomisliti da će shvatiti veličinu Duha koji je toliko iznad nas? Naravno to je nemoguće. Stoga, kada čujemo reč *duh*, pokušavamo taj pojam nekako da prilagodimo sebi, da ga uklopimo, uguramo u obim i veličinu svog malenog hard diska zvanog mozak.

Uz prethodni stih, koji ću ponoviti, dodajem i nekoliko narednih: „Pogledajte moje ruke i moje noge. Ja sam glavom. Opi-pajte me i vidite, jer duh nema mesa i kostiju, a kao što vidite ja imam. Rekavši to pokaza im ruke i noge. A kako oni još nisu verovali od radosti, nego su se čudili reče im: Imate li ovde šta za jelo? A oni mu dadoše komad pečene ribe” (Lk. 24:39-42). Je li Isusu ovo trebalo? Jesu li mu

trebale ruke, noge i telo? Je li mu trebala riba za jelo? Ne! To je sve bilo zbog učenika kako bi oni mogli verovati. U suprotnom kako im objasniti nedokučivost duha? Kako gluvom čoveku dočarati draži muzike, ili slepom govoriti o lepoti duginih boja? Kako objasniti veličinu i veličanstvenost okeana osobi koja nikada nije videla veću količinu vode od bare? Kako takav može da zamisli ogromno more?

Onaj što vidi samo plitku mutnu baru, na koji način bi takav mogao da dokuči dubine bez dna, tajnoviti život uzburkane mase, neprekidno ljuljanje; strašnu nemilosrdnost oluje na okeanu ili tišinu bonace? Kako bi neko ko je čuo samo za baru mogao pojmiti o čemu govorite? Koje reči bismo trebali upotrebiti pri opisivanju moćnih okeanskih prostranstava kako bismo ga ubedili da tako nešto postoji? Koliko je tek nama teže zamisliti šta je Isus mislio kada je rekao: „Bog je duh!” On je znao. Njegov razum nije bio limitiran kao naš. Njegove oči nisu bile usmerene na baru života. On je u punini poznavao neograničnost bogatstva duha i došao je na zemlju, između ostalog, da nam otkrije tajne o

čudima, utesi i miru koji se nalaze u Duhu Svetome.

Bez njega, bez Isusa, sve što bismo znali bilo bi obuhvaćeno narednim biblijskim stihom: „Što je bilo, opet će biti, i što se činilo, opet će se činiti, i nema ništa novo pod suncem” (Prop. 1:9). Nema ništa novo pod suncem! Sve je staro; satrvenno prolaznošću i propašću, a kako nam samo to novo treba. Već i sam pogled na novo deluje poput leka.

Bog je Duh. On nije ograničen telom ili oblikom. On nije sputan ni sa čim i ni sa kim. On je apsolutno ne merljiv i nevidljiv očima, koje vide samo fizičke stvari. Budući da sami ne možemo da vidimo niti da dokučimo Apsolut, Isus je pored otкупljenja ljudskog roda imao zadatak da nam pokaže i prikaže Boga onako i onoliko koliko to mi, ljudi, možemo da razumemo. Kada ga je jedan od učenika zamolio da im pokaže Boga, Isus je odgovorio: „Toliko vremena sam s vama i nisi me upoznao Filipe? Ko je video mene, video je Oca; kako onda govoriš: pokaži nam Oca?” (Jn. 14:9). Ukoliko bismo parafrazirali Hristove reči one bi mogle da zvuče ovako: „Filipe, Bog je

duh i ti ne možeš da ga vidiš, osim kroz mene, jer tebi, limitiranom biću, trebaju kosti i meso, treba ti telo da ga vidiš kako bi verovao.“

Filip i svi mi ostali predstavnici ljudskog roda smo kao osoba koja, pošto je čula o postojanju okeana, jednoga dana dolazi na obalu, do same vode, zahvati punu šaku i uzvikne: „Ah, konačno je okean postao moj! Držim ga u svojim rukama. Moj je!” Istina je da ta osoba u rukama zaista drži deo okeana. Ali neki drugi čovek, neki drugi ljudi, milijarde drugih ljudi na nekim drugim obalama mogu da zahvate pune ruke tog istog okeana i svaki od njih može da tvrdi kako u svojim rukama ima okean, da je okean njihov, a da okean ostane neokrnljen. Njegova sila i snaga ostaju nepromenjeni; život u njegovim nedoku-

čivim dubinama ostaje nepromenjen. Iako je zadovoljio potrebe svih osoba koje na njegovim obalama stoje ispruženih ruku, on sam se nije smanjio. Iako je bio na jednoj obali, ljudi sa druge obale nisu morali da ga čekaju da stigne do njih. On je već bio i tamo.

Postoji jedno grubo poređenje kojim pokušavam da vam ukažem na jedan od Božjih atributa, na sveprisutnost. Naravno da nam je ovo teško „svarljivo” jer niko ne može da bude prisutan u isto vreme na dva ili više mesta. Ali jeste li sigurni da ne može? Ukoliko se pozovete na zakon fizike skrećem vam pažnju da upravo taj zakon tvrdi

kako ni jedno *telo* ne može u isto vreme da bude na dva mesta. Dakle nemojte da propustite reč *telo* i setite se da Bog nije telo, nego duh.

Isus je rekao da je Bog duh. To ne ide u našu glavu. Pa šta? Zar je Bog ikada imao nameru da prebiva u našoj glavi? Ne žeda za Bogom čovekov intelekt, već njegova duša. Čujte kako je to psalmista pesnički izrazio: „Kao što košuta žudi za izvorom i vodom, tako duša moja čezne, Bože, za tobom. Žedna mi je duša Boga, Boga živoga. O, kada ću doći i lice Božje gledati?” (Psalam 43).

Ivan Božer, Temerin

PORNOGRAFIJA

**Bog ne voli grijeh!
Pornografija, njena
produkcija i potrošnja
su bez sumnje grijeh!
Bog će da sudi i kazni
svaki počinjen grijeh!
Bog će da sudi i kazni
zbog pornografije!**

Pornografija je preplavila naše društvo i možemo da je sretnemo svuda, gdje god da se okrenemo. U mnogim zemljama postoje propisi koji regulišu prodaju i distribuciju pornografskog materijala. Prodaja je dozvoljena samo u određenim radnjama i nije izložena na svakom kiosku, izlogu i sl.

Prikazivanje nagog tijela se kosi sa osnovnim biblijskim i hrišćanskim principima. Biblija se čak i prema samoj požudi prema nekome ko nam nije bračni drug, izjašnjava negativno. Da li je opravdano to što se nazivamo hrišćanima, a živimo i prolazimo ćutke pored ovakvih stvari i pojava?

Ljudskom dostojanstvu je protivno kada se intimni dijelovi tijela javno pokazuju pred drugima. Problem je što takve stvari uzrokuju požudu kod onih koji takve fotografije i slike gledaju. Dakle, na samo da prljaju one koji poziraju i one koji rade na tome - proizvođače, već i potrošače i

korisnike takvih materijala. Pornografska industrija je raka današnjeg društva koja srozava i uništava današnji moral.

U pornografiji se vidi izražena dekadentna tendencija koja razara sve dosadašnje moralne norme i obzire. Ono što je prije nekoliko decenija bilo nezamislivo, postalo je uobičajen prizor na televiziji, u štampi, po raznim klubovima i sl. Širenju i rasprostranjenosti pornografije je u velikoj mjeri pogodovao i internet.

Već godinama se ljudi zgražavaju misleći da je nemoral i promiskuitet dostigao vrhunac, i da se ne može pasti još niže. Međutim, to zgražavanje i misli o kraju i propasti traju, a nove generacije se sreću sa novim i groznijim stvarima.

Gdje je svemu tome kraj i koliko nisko može čovjek da padne? Koliko god da je užasna sadašnja situacija, ljudski moral može da padne još niže.

B.E.

PSALAM 130

Iz dubine vičem k Tebi, Gospode!
Gospode! Čuj glas moj.
Neka paze uši Tvoje na glas moljenja mog.
Ako ćeš na bezakonje gledati,
Gospode, Gospode, ko će ostati?
Ali je u Tebe praštanje, da bi Te se bojali.
Čekam Gospoda; čeka duša moja;
uzdam se u reč Njegovu.
Duša moja čeka Gospoda
većma nego straže jutarnje,
koje straže jutrom.
Neka čeka Izrailj Gospoda;
jer je u Gospoda milost,
i velik je u Njega otkup.
I On će otkupiti Izrailja od svih bezakonja Njegovih.

R

AST U MILOSTI

Apostol Pavle je napisao: „Jer vaša vera obilno raste i povećava se ljubav svakog pojedino od vas i međusobno“ (2. Sol. 1:3). U Poslanici Kološanima je napisao nešto slično: „I u svakom dobrom delu da budete plodni i da rastete u poznanju Božjem“ (Kol. 1:10).

Pavle je bio progonjen za vreme svoje prve posete Solunu. Neki Jevreji su pokušali njega i Silu da izvedu pred mnoštvo da ih osramote i da ih izbace iz grada, ali oni su se izvukli iz grada

Zašto su ti Jevreji to učinili? Dolaskom u Grčku, oni su sa sobom doneli Zakon i prema nje-

mu živeli, a onda se pojavio jedan Pavle koji govori kako je Isus iz Nazereta trebalo da pretrpi muke, razapinjanje na krst, kako je umro na krstu i treći dan ga je nebeski otac uskrsnuo, a nakon četrdeset dana uzneo na nebo kod sebe, gde i sada sedi sa desne strane.

Za Jevreje u Solunu, pa i za Grke, ova istina nije bila prihvatljiva. Svaku meru je prevršilo kada su videli da su „i neki od njih poverovali i pridružili se Pavlu i Sili, i veliko mnoštvo pobožnih Grka i od viđenih žena ne mali broj“ (Dela 17:4). Pored Pavla i Sile, Jevreji u Solunu su progonili i one koji su

primili Pavlovu poruku i postali hrišćani. Pavle ih je ohrabrivao da će Hristov dolazak doneti izbavljenje od progonstva, a sud nad neprijateljima. Radi toga je istakao sledeće: „Mi se po crkvama Božjim ponosimo vama zbog vaše strpljivosti i vere, koju ste pokazali u progonstvu i nevoljama koje nosite“ (2. Sol. 1:4). Drugim rečima, Pavle im je poručio da bi prebrodili progonstvo, stradanja i iskušenja, potrebno je da imaju istrajnost i postojanost u veri.

Kada nas zadese nevolje, možemo verovati da će nas Bog, radi svoje slave izvesti iz njih. „Znamo da sve ide na dobro onima koji ljube Boga, oni koji su pozvani po Njegovj nameri“ (Rim. 8:28). Zato Pavle piše Solunjanima da u iščekivanju Carstva Božjeg, vernici kroz stradanja treba da se nauče postojanosti i veri, jer samo tako će rasti u Duhu, odnosno to je znak da hrićanin raste u mi-

losti. „I zato se molim Bogu da ljubav vaša još više i više izobiluje“ (Fil. 1:9).

Ove reči su poticaj Solunjanima, Filpljanima, a i nama, da niko od hrićanana ne poklekne zbog pritisaka koji dolazi od sveta, da ne pokleknemo pod teretom iskušenja, već da slavimo i blagosiljamo Svevišnjeg, koji će nas svojom moćnom rukom izvesti iz doline patnji po svojoj milosti.

Rast u veri se odvija po milosti i to je najbolji dokaz duhovnog zdravlja. Ono što ne raste, mrtvo je. Naš uticaj na druge zavisi od toga šta oni vide u nama. Vernik koji druge uvodi u razmišljanje šta je to u njemu, sigurno raste u milosti i napreduje. Hrićanin koji je uvek nasmijan i radostan bez obzira u kakvim se okolnostima nalazi; miran i onda kada bi trebalo da vrišti ili strahuje, ima najbolje svedoćanstvo o Duhu u svom srcu. Takav hrićanin sigurno duhovno napreduje, odnosno raste u milosti. Bog uživa u svoj svojoj deci, ali trebamo znati, da je posebno zadovoljan sa onima koji duhovno rastu i donose duhovni rod. „Tim će se moj otac proslaviti, da rod mnogi rodite, i bićete

moji učenici“ (Jovan 15:8). Isus je ovo rekao svojim učenicima, ali te reči se odnose i na nas. One su bile aktuelne kada ih je Isus izrekao, aktuelne su i sada nakon mnogo godina i biće aktuelne sve do kraja sveta. Mnogi ljudi neznabošci nastoje da budu dobri i poštteni, i trude se da čine ono što je ispravno. U tome donekle i uspeavaju. Ipak, Isus je rekao da je jedini način da živimo istinski ispravnim životom koji je Bogu ugodan da ostanemo sjedinjeni sa Njim. „Ja sam čokot, a vi ste loza. Ko ostane sjedinjen sa mnom i ja sa njim, taj donosi mnogo ploda, jer bez mene ne možete ništa učiniti“ (Jovan 15:5).

„Sve što činite, činite od srca, kao Gospodu, a ne kao ljudima, jer znajte da ćete primiti od Gospoda nagradu nebeskog nasledstva; vi služite Hristu Gospodu“ (Kol. 3:23). Bog na

dobra dela neznabožaca ne gleda. Na dela iz iskrenog srca hrišćana gleda kroz Isusa Hrista i ona su mu ugodna. Zato, ako još neko nije pripojen na čokot, već je kao samostalna loza, iako će možda i doneti neki plod, Bog neće isto gledati na taj plod kao na plodove onih koji su u Hristu. Bezbožnik neće zadobiti spasenje, jer se ne dobija dobrim delima. Zato svako ko još nije u Isusu, neka što pre napravi ispravnu odluku dok je još izvor milosti otvoren.

Bog se raduje plodovima pšenice, loze i drugog korisnog bilja, jer On bdije nad njima. Obezbeđuje kišu, rosu, sunčanu toplotu i sve drugo što je potrebno. Tako se raduje i plodovima hrišćana koje je On pozvao po svojoj nameri i koji su slebdenici Njegovog Sina. Za rast ili stagnaciju odgovoran je svaki pojedinac jer Gospod omogućava

rast u veri. Zapostavljanje rasta žalosti Svetoga Duha.

Kako možemo znati da rastemo u milosti ili ne? Evo jednog primera. Kada je Isus ulazio u Kafernaum jedan kapetan rimske vojske mu se obratio sledećim rečima: „Gospode, moj sluga leži kod kuće uzet i jako se muči“ (Matej 8:6). Isus mu je odgovorio: „Doći ću i iceliću ga.“

Kapetan je uzvratilo: „Gospode nisam dostojan da stupiš pod moj krov: samo reci jednu reč, i moj će sluga ozdraviti“ (Matej 8:7,8). Bez obzira što je ovaj čovek bio rimski vojni zapovednik, on je imao veru u Gospoda Isusa Hrista da može da isceli njegovog slugu. I mi se obraćamo za pomoć onim osobama u koje imamo pouzdanje da nam mogu pomoći i da će hteti pomoći. To je znak da je u ovom čoveku radio Duh Sveti.

Nadalje, ovi stihovi nam govore da je ovaj čovek imao veru da Hrist može da isceli i da će uslišiti njegovu molbu. Kapetan, se ponizio i došao da moli za pomoć i priznao da „nije dostojan da Isus uđe pod njegov krov“. On je bio u situaciji da angažuje najbolje lekare toga vremena da izleče njegovog slugu, ali se obratio najboljem le-

karu koji ne gleda ko je ko, već želi da se Bog proslavi. Isus je rekao prisutnima o kapetanu: „Čak ni u Jerusalimu nisam našao tako velike vere“ (Matej 8:10).

Drugi primer možemo naći u priči o izgubljenom sinu. Otac je izašao pred sina koji se vraćao kući, zagrlio ga je i poljubio, a sin je rekao: „Oče sagrašio sam protiv neba i pred tobom: nisam više dostojan nazvati se tvojim sinom“ (Luka 15:19). Tako i mi možemo reći da nismo dostojni nazvati se sinom našeg nebeskog Oca, jer se i mi često udaljimo iz Njegovog prisustva, ali On je strpljiv i čeka raširenih ruku da se vratimo. Tada nas zagrlji i poželi nam dobrodošlicu. Kada se vratimo Njemu, tada shvatimo koliko rastemo u milosti.

Više poniznosti, više milosti. Neka nam je to deviza u ovozemaljskom životu. Kada se osoba obrati, tada više nego ikada razmišlja o Hristu i On joj postaje sve poželjniji. Ljubav prema Njemu postaje sve veća i veća. To je zasigurno znak da osoba raste u milosti. Više ljubavi prema Hristu, više milosti. Tu prvu ljubav treba da čuvamo, da ne dozvolimo da je bilo

ko ili bilo šta ukrade od nas.

Ako se odupiremo Sotoni i grehu, znak je da rastemo u duhu i milosti. Rezultat rasta u milosti je porast posvećenosti i predanosti Bogu u našem životu. Tada će i protivljenje neprijatelja da postane jače i učestalije. Ako hrišćanin verom izvršava svoja obećanja i obaveze u svome domu i crkvi, na poslu, u školi i bilo gde; ako je odgovoran prema svojim obavezama i obećanjima koja je dao, to je takođe znak da takva osoba raste u duhu i milosti. Takva osoba će imati povećano interesovanje za evangelizaciju, odnosno širenje Reči Božije. Ko želi da raste u milosti mora da koristi Bogom dana sredstva za rast kao što su čitanje Biblije i stalno razmišljanje o Božijoj Reči (me-

ditiranje), jer su ova sredstva najbolja pomoć za rast u milosti svake duše. Ako iskreno želimo da rastemo u milosti, moramo biti spremni na poteškoće koje će dolaziti od Sotone i sveta. Možda će ih neko iskusiti više, a neko manje, ali zasigurno, svi će proći kroz nevolje i probleme.

Kada je osoba u Hristu, probleme, poteškoće i novolje treba da smatra kao sredstvo za popravljavanje i jačanje svoje vere, a na dobrobit svoga rasta u duhu i milosti. Autor Poslanice Jevrejima kaže: „Ono što trpите jest za vaspitanje: Bog postupa sa vama kao sa sinovima“ (Jevr. 12:7).

Stipan Šarčević, Subotica

D RAGI DOKTORE...

Djevojčici Emersyn još je u majčinoj utrobi dijagnostifikovan Daunov sindrom. Njena majka Courtney je napisala pismo doktoru koji joj je više puta predlagao abortus.

Dragi doktore,

nedavno mi je prijateljica ispričala kako joj je njen ginekolog pri svakom ultrazvuku rekao: „Savršen je.”

Kada se dječak rodio s Daunovim sindromom posjetila je tog istog doktora. Doktor ga je tada pogledao, i onda je prokomentarisao: „Rekao sam vam. Savršen je.”

Njezina me priča uništila. Iako sam osjećala zahvalnost zbog njenog pozitivnog iskustva, istovremeno me ispunila beskrajna tuga jer ja nisam to isto imala. Da ste barem Vi bili kao taj doktor.

Došla sam k Vama kad mi je bilo najteže. Bila sam prestrašena, zabrinuta i posve očajna. Još nisam znala istinu o svom djetetu i trebala sam je čuti od Vas. Umjesto podrške i ohrabrenja, dobila sam prijedlog da prekinem život svoga djeteta.

Rekla sam Vam njeno ime, a Vi ste nas ponovno pitali da li razumijemo koliko bi dijete sa Daunovim sindromom loše uticalo na kvalitet našeg života. Predložili ste da još jednom razmislimo o prekidu trudnoće. Užasavali smo se pregleda koji su tek trebali da slijede. Najteži trenuci moga života postali su gotovo nepodnošljivi, jer mi nikada niste rekli istinu da je moje dijete uprkos svemu savršeno.

Nisam ljuta. U meni nema gorčine. Samo sam tužna. Tužna sam što Vas malena srca koja čujete kako kucaju svaki dan ne ispunjavaju stalnim strahopoštovanjem. Tužna sam što Vas zapetljani detalji i čudo tih slatkih prstića, pluća, očiju i ušiju ne tjeraju da zastanete. Tužna sam jer ste strašno pogriješili rekavši kako će nam dijete s Daunovim sindromom narušiti kvalitet života. Slama mi se srce jer znam da biste to mogli reći i danas nekoj majci. Rastužuje me i to što niste imali čast upoznati moju kćer Emersyn. Ona ne samo da je popravila kvalitet naših života već je i dirnula srca hiljada ljudi.

Dala nam je svrhu i neopisivu radost; veće osmijehe, više smijeha i slatkih poljubaca nego što smo znali da je moguće. Otvorila nam je oči za pravu ljepotu i čistu ljubav.

Stoga molim se da ni jedna majka ne prođe kroz što sam ja prošla. Molim se da Vi vidite istinsku ljepotu i neokaljanu ljubav na svakom ultrazvuku. I molim se da, kada sljedeći put vidite na ekranu bebu s Daunovim sindromom, sjetite se mene i kažete joj istinu: „Vaše dijete je savršeno.”

Izvor: parkermyles.com

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

SYLOAM IZDAVAŠTVO

+381 64 405 47 44

www.press.syloam-international.org

**Prolećna akcija iz Syloam izdavaštva
komplet knjiga autora *Smith Wiggleswortha*
po jedinstvenoj ceni**

**za više informacija kontaktirajte nas na:
+381 64 405 47 44
press@syloam-international.org
FB: Syloam**

**OSVJEŽI SE
BALKAN**

VANESSA BIRKBECK   **YVONNE RAS**   **SARAH BIRKBECK**   **RACHAEL ERVIN**

NEK SE *Ženska konferencija*

NADA
16. i 17. 6. 2017. **UZDIGNE**
od 9h-17h i 19h

• SLAVITI • UČITI • MOLITI • OBJAVITI •

refresh *by Syloam*
SYLOAM

U PROSTORIJAMA KC "BUJEK ŽIVOSA" RADONČEVA 19A, OSIEK
KONFERENCIJA JE BESPLATNA, PRIJAVA NA KONFERENCIJU OBAVEZNA
VIŠE INFORMACIJA NA WWW.MEDIA.SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG

Dragi čitaoci,

Molimo vas da nam pomognete da bi Antiohija i dalje mogla da stiže do vas. Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete Antiohiju na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- ◆ **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali domaći autori. Ukoliko imate svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su jezički dotjerani i lektorisani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa čitaocima Antiohije.)
- ◆ **Prevođenje** (Imamo pisanih materijala koje bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko prevođenja. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- ◆ **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi, kako bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas imajte nas u svojim molitvama.)
- ◆ **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije volontiramo, ali štampaње, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. Svaki prilog, bez obzira na iznos, je dobro došao i značajan.)

Unaprijed hvala. Želimo vam mnogo Božijih blagoslova!

Antiohija

